

*Proiectul clasei a XI-a E pentru  
Cursul opțional de SCRIERE CREATIVĂ*

**Anul școlar 2021-2022**

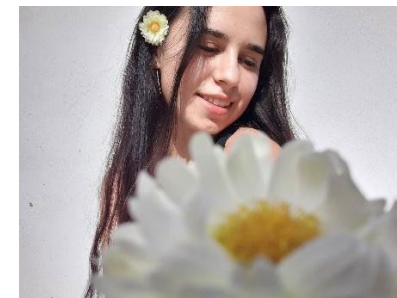


*Colegiul Național „Petru Rareș”, Piatra Neamț*

Coordonator: Prof. dr. Monica Costea

Redactori: Minuț Georgia–Emilia, Munteanu Iolanda Vasilica

Grafică: Olariu Eveline-Maria



*Amoșneagului Elena-Bianca*

# XI E

Arta nu este, așa cum cred filosofi, o manifestare a ideii de frumusețe sau divinitate, nici expresia emoțiilor individuale sau producerea unor obiecte care să provoace plăcere, ci un mijloc de a-i uni pe oameni într-o comunitate a ideilor și a sentimentelor.

(Lev Tolstoi)



## ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Încercăm mereu să trecem peste obstacolele din viața noastră, visând la alți mari eroi, dar în final, eroul poveștii destinului nostru suntem chiar noi.

Era o zi frumoasă de vară, pe cer era un soare arzător, iar totul în jur se topea sub razele sale. Martina, o tânără de douăzeci și cinci de ani din Italia, privea marea și asculta pescărușii zgomotoși, indiferentă. Martina în ultimul timp era nefericită, nu reușea să se mai bucure de lucruri mici ca înainte. Acum se gândea că în urmă cu doi ani, din cauza unui accident, renunțase la circ. A încetat să se mai gândească la acrobații, crezând că asta o va face fericită, însă acum realiza că nu era așa. Totul era monoton, dar începea să aibă un sentiment de neliniște ca și cum avea să se întâmple ceva care o va tulbura. În mintea ei se afla tot întrebarea: „De ce renunțase la marea ei pasiune?”

Se aude un strigăt puternic: „Martina!”, iar ea se cutremură. Vine o fețiță la ea, fericită că în fața ei se afla cea care a fost un model pentru multe persoane și mai ales copii, deoarece a început cu gimnastică și acrobații de mică. Copila ținea în mână un articol dintr-o revistă cu reprezentațiile de la circ, având titlul „Martina: echilibru, curaj și frumusețe la înălțime”, oferă un autograf, surprinsă că nu a fost uitată, emoționată de întâmplare, gândind că pe acea revistă era viața ei, tot ce iubea, tot ce o făcea fericită, iar ea renunțase. Merge acasă, cu lacrimi în ochi. Scrie ceva în jurnalul ei, își șterge lacrimile și se uită pe pozele din perioada în care făcea acrobații la circ, dar vede și filmarea cu marele accident, din cauza căruia în urmă cu doi ani renunțase la această viață, crezând că este sfârșitul carierei sale. Peste două zile deschide jurnalul și vede ce a scris în ziua cu autograful: „M-am hotărât, trebuie să revin la circ, viața pentru mine arată bine doar de la înălțime.”

Dimineața, aduce cu ea raze de soare și începuturi mari. Martina merge la circul unde a copilărit, a devenit adult, dar a trecut și prin momente grele. Toată lumea o primește cu brațele deschise, uimiți de întoarcerea ei. Toți o priveau cu bucurie, având speranța că fata va face din nou parte din circ, din familia lor. Toată lumea știa că Martina este pregătită să revină, însă ea nu știa. Avea nevoie de curaj, urmau antrenamente grele, dar așa cum îi spuneau cei din jur, oricât de mare ar fi fost pauza aceasta, talentul ei nu făcuse pauză. Susținerea prietenilor și a colegilor o fac pe Martina să fie mai sigură pe ea, pregătindu-și programul pentru circ. Martina este hotărâtă să reia activitatea, lucru care se întâmplă foarte repede. La primele antrenamente fata avea emoții mari, începea un nou capitol care spera să fie urmat de capitole din ce în ce mai frumoase. Muncea mult și acum nu se mai gândea să renunțe, chiar dacă apăreau din nou momente grele.

De obicei în viață există oameni care te susțin, dar și oameni care îți critică fiecare mișcare. Nu a durat mult până când au apărut comentarii legate de activitatea sa. Unii spuneau că acel accident mereu va fi un obstacol pentru ea, poate niciodată nu va putea fi depășit, însă alte opinii puneau pe prim-plan cei doi ani de pauză în care nu se știa cât de bine se recuperase Martina. Înainte de antrenamente, fata citea articolele din presă, care uneori o descurajau pentru că erau multe voci ce îi spuneau să renunțe, însă ea nu mai avea această opțiune. Știa că toate aceste lucruri nu sunt adevărate, dorința și pasiunea pentru acrobații o vor ajuta. În tot acest timp refuza să dea interviuri, dorea să arate ce poate prin fapte, nu prin vorbe. Urmează spectacole frumoase, cu mulți spectatori, toți încântați de revenirea ei. Spectacolele au loc sub supraveghere medicală, iar Martina este bine, recuperarea fusese un succes. Astfel dovedise tuturor că nimic nu o mai poate împiedica în acest domeniu.

Merge des și admiră marea, acum o vedea altfel: spectaculoasă, apoi auzea pescărușii, zâmbea. Ea devenise altă persoană, se întorsese Martina cea veche care știa să se bucure de viață, fiecare acrobație, săritură sau spectacol, o binecuvântare. Martina a revenit repede în topul marilor acrobați, însă mai era un pas, numărul cel mare, unde se accidentase în urmă cu doi ani. Acest număr era executat într-un spectacol final, după care urmau să apară oferte pentru circ.

Timpul a trecut și marele spectacol sosise. Reflectoarele luminau ca niciodată, toate locurile erau ocupate, scena numărului ei era pregătită, inima îi bătea în piept cu putere, se simțea mică și la înălțime, iar toată viața ei se

derula în minte. Era neputincioasă, nu era un erou care să poată face față și acestui obstacol, respira greu, frica o cuprindea. Își imagina cum începea numărul, apoi cădea din nou, coșmarul o urmărea. Aude aplauzele, iar tot acest scenariu dispăre, toți oamenii de jos o susțineau, iar încrederea în sine creștea.

Spectacolul a început, iar Martina își spuse: „Destinul m-a adus la înălțime, iar lucrurile făcute din pasiune te înalță și te fac mai puternică!”, astfel, a pășit curajoasă, iar demonstrația a ridicat de pe locuri toți privitorii, aplauzele răsunând.

La finalul serii a primit oferta de a participa în cadrul unui spectacol susținut pe tot globul timp de un an. Acesta era un vis împlinit, reușise, Martina era eroul destinului său. Acum știa că restul vieții va privi lumea de sus, iar fiecare obstacol va fi depășit pentru că locul ei este doar aici.

## CRÂMPEIE



### *Apetrei Flavia-Elena*

Un pas și încă câteva respirații până aproape de ușa de la intrare a nimicului de apartament în care se întâmplă să locuiesc, încui de doua ori sus și beată fiind mă împiedic de bagajele, acum prea multă vreme uitată în holul prea mic ca doua persoane să poată sta fără a face altceva înafară de sex. Îmi e greață și aș vrea să vomit de zile întregi, orice miros și orice gust nou ori cunoscut îmi provoacă silă. Singurele cele ce mi-au mai adus un aport de dopamină au fost câteva vafe unse cu ciocolată până aproape de exces, arse pe margini atunci când de dimineață am încercat să îmi mai ofer o șansă sperând la un iz din iubirea maternă ce poate că am primit-o odată.

Am avut vreme să văd atâtea fețe, dar cu certitudine nu am apucat să iubesc așa cum eram menită să o fac, și apoi la ce bun cum acum, întoarsă în Bucătărie, observ că al doilea scaun aflat la masă a fost dintotdeauna doar un element de decor, bucătărie prea mică și cu ferestre prea mari, cu prize arhipline ce se continuă cu un prelungitor mai lung decât a fost gândirea mea vreodată, la care se adaugă fire infinite ce duc către piesele ce facilitează de nepermis de mult timp munca depusă de acasă.

Îmi pierd ochii deasupra străzii unde prietena mea își mai parca mașina când i se făcea dor de mine, trece o salvare, spre nicăieri, cu un girofar ce umple zgomotos toată aria perceptibilă, urmată de o mașină de poliție și un taxi ce oprește neregulamentar din care coboară doi tineri îndrăgostiți, Doi bărbați cu vârste de aproximativ douăzeci și trei de ani. Îmi uit prezentul văzând această mașină veche ce arată exact la fel ca mașina a cărei capotă a adus-o tata de la fier vechi când se întâmplă să fi avut nouă, ori poate zece ani. M-am urcat cu picioarele pe capota mașinii, tata urla la mine să cobor, în mintea mea mă rostogolesc, rostogolindu-mă traversez trecerea de pietoni, mă agăț în spărtura trotuarului, trec pe dedesubtul unui tir, mă umplu de ulei. Sunt un corp de patruzeci și nouă de kilograme ce se rostogolește pe

jos. Speriată de un zgomot greu de perceput, mă ridic și alerg. Alerg, alerg, alerg, alerg în cerc pentru atât de mult timp încât ajung să sap un șanț în jurul unui castel, în jurul unui castel de sticlă. Un puști aruncă o piatră iar castelul de sticlă se sparge. Profesoara de la ora de curs râde neconținut de acesta și îl umilește până când ideea că nu valorează nimic i se întipărește în minte, copilul ar prefera oricând un patru în locul acestei calomnii, dar sfârșește totuși doar prin a ajunge un alt bătrân obosit, un alt individ inutil.

Spune-mi că ți-a rămas măcar vag în spatele tâmpelor cum îți ziceam că ai putea să mă iei și să mă arunci într-un butoi cu apă, să vedem împreună de mă înec mai întâi, ori de muream de frig în iarna aceea. Că ai putea să nu mă lași să nu mănânc nimic, să observăm împreună cât durează până când nu mai am forță să mă ridic din pat măcar. Cum te rugam să îmi umpli gura cu pastile întrebându-te, să așteptăm împreună până când corpul îmi va fi plin de bube ce stau să lase o mare de puroi să curgă, oricum nu m-ar fi deranjat poate să îmi treci chiar o cană de ulei încins peste corpul încă fraged căci te iubeam îndeajuns cât să te las să te uiți la arsurile mele iar de ai fi vrut să îmi tai genele doar să îmi poți privi ochii dezgoliți, nu aș fi stat să mă gândesc prea mult la aceasta.

Știam că nu am forță să înțeleg prea multe și așa ca un animal, tot ce voiam era un pumn de boabe de mâncare administrate sub formă de dragoste în fiecă dimineață, dar ați uitat să mă hrăniți rămânând să mă usuc asemeni unei plante ce nu a mai fost udată săptămâni întregi. Unicul gust cu care rămân acum este cel de gudron ce îmi monopolizează gura, frământat de măselele mele până ce creierul mi se obișnuiește cu antiteza formată de acesta împreună cu mirosul puternic de sânge ce urcă până în nările corpului meu.

Mă așez pe scaunul din dreapta a mesei din lemn din bucătărie, ridic paharul de rom pentru o ultimă dată, beau o ultimă gură, mă descalț o ultimă dată, îmi privesc câinele cum începe să latre și deschid geamul larg, cum lucrurile, am știut mereu că se vad cert mai clar când îți lași centrul de greutate puțin înafara ferestrei. Neantul ce eu înseamnă e cuprins de un curent cald și strangulată până când amintirea mea se evaporă, până și din mintea câinelui ce acum se oprește din lătrat.

## OGLINDA



### *Apostol Petruța-Bianca*

Soțul ei plângea, lovind pereții. Se auzeau țipetele Evei și sirene de poliție. În aer persista un miros de sânge.

Deschise ochii.

\*\*\*

Am trecut de treizeci de ani și încă lucrez în florăria asta cu miros de apă învechită și flori uscate. Nu îmi imaginasem că singura mea doză de serotonină va fi bărbatul altei femei. Altă femeie...

Dar semăn cu ea. O văd mereu, când ies în parcul în care aleargă, la magazinul la care merge, la salonul unde se vopsește blondă. Am atâtea poze și videouri păstrate cu ea, îi știu fiecare unghi al feței, fiecare dâmb al nasului, culoarea aproape purpurie a buzelor.

Însă oricât de mult semănăm nu mă pot considera decât o copie ieftină a ei. Zahra. Mi-a furat fericirea fără măcar să o știe. Eu trebuia să fiu ea. Eu trebuia să îl am. Iar el trebuia să îmi cumpere mie flori în fiecare vineri. Oh, încă țin minte cum îl cunoscusem. Rutina lui, felul său de a fi un gentleman, scurta noastră conversație din care văzusem cât de dureros de mult o iubește.

Trebuia să fie al meu. Atunci mi-a venit ideea care mi-a chinuit nopțile atâtea luni.

Dacă nu îl pot lua de la ea, pot fi ea.

Din acea sâmbătă mi-am creat o nouă viață. Fiecare secundă era o încercare de creare a unui dublu, dar nu al meu. Trebuia să fiu Zahra. I-am aflat cu ușurință rețelele de socializare, o cale foarte simplă să îi aflui părinții, zilele de naștere importante, chiar și unde locuia în copilărie. Nebunia mea ținea cont de normalitatea cu care acționam.

În ultimele luni, am schimbat fiecare aspect la mine. Am slăbit, m-am tuns și vopsit, am început să port lentile de contact zilnic, chiar dacă mă dureau ochii seara. Am studiat fiecare mișcare pe care o făcea, am reușit să-i imit fiecare tic al feței, mersul și felul cum vorbește. Nu puteam face mai mult. Mi-am lăsat în urmă romanele lui Nietzsche și Dostoievski, citind romane proaste și cărți de psihologie inutile. Între timp demisionasem de la florărie. Nu puteam risca să mă vadă în timpul metamorfozei mele.

După atâtea timp, asemănarea mea cu Zahra era izbitoare. Eu, Eva, eram îngropată de mult.

Acum pot să mă nasc din nou.

Am așteptat să iasă de la serviciu. Știam că îmi simte prezența, se uita mai des în spate și părea inconfortabilă în majoritatea timpului. A fost de ajuns o lovitură după ceafă să leșine și câteva minute până la bancheta din spate a mașinii ei și o oră până la mine acasă.

Am dezbrăcat-o greu, cu atenție. Nicio aluniță nu putea fi ratată. Dacă ar fi trebuit să le fac cu fierul încins, le-aș face. Până la urmă, iubirea nu te orbește, îți fură toate simțurile, durerea devenind un motiv să iubești mai mult.

După aproape două ore am ieșit din casă purtând hainele Zahrei, urcând în mașina ei și am plecat spre locul care e acum casa mea, în timp ce ea stă în debara, legată de perete.

Momentul în care l-am văzut am simțit un fior electric care îmi cuprinsese inima, iar fericirea din ochii lui a fost la ce mă gândeam când voiam să adorm. Pielea lui peste a mea se simțea precum o armonie universală. Era în sfârșit al meu, dar eu nu eram a lui. Nu părea să simtă că sunt alta, vorbind normal și povestind toată seara. Nu am simțit până atunci fericirea care să îți cuprindă toată ființa, să te transpună la o lege a universului care funcționează din interiorul meu. Iar ochii lui reflectă visul pe care l-am trăit în mintea mea, iluzia la care am sperat treizeci de ani. Am uitat de Eva așa cum am uitat de Zahra autentică, vechea mea personalitate și femeia căreia i-am furat viața s-au șters din mintea mea la contactul cu obsesia mea.

La un moment dat, în decursul conversației noastre și amețită de vinul băut, am observat privirea lui confuză și suspiciunea pe care o avea privindu-mă în ochi. Un sentiment de frică m-a cuprins instant. Știam că am ceva s-a întâmplat și cortina iluziei mele a căzut. Am continuat discuția cu un tremur în voce și știam că își concentrează atenția asupra fiecărui detaliu.

Dar eram pregătită, am repetat de atâtea ori felul în care trebuie să vorbesc și cum să râd, însă teama mă cuprinsese din nou. El s-a ridicat de pe canapea și a spus că merge în duș, iar atunci am suspinat fericită. Totul era în regulă, sau cel puțin așa credeam. M-am uitat în oglindă și am realizat că îmi căzuse o lentilă de contact.

A revenit în cincisprezece minute cu o aură rece și dură și refuza să mă atingă sau să fie în apropierea mea. Știam că s-a terminat.

Am văzut girofarurile și am ascultat sirenele în surdina. M-am ridicat și am vrut să merg la baie, să îmi pun încheieturile sub apă rece și să mă gândesc ce pot face de acum, dar el mi-a blocat calea. Nu am avut nicio reacție, probabil se aștepta să plâng. Nu am auzit ce a spus în continuare, dar am capturat întrebarea care mi-a zguduit mintea: „Cine ești?» Nu știam să răspund.

Am căzut la pământ sub urletele unui polițist și am simțit metalul rece al cătușelor pe mâinile mele. Nu am ripostat, nu mai aveam de ce. Totul se năruise. În mașina de poliție am șoptit adresa unde este femeia căreia i-am răpit viața pentru un vis stins. Când am ajuns la destinație, am căzut în genunchi și am început să plâng. Puteam plânge, dar doar cu fața în pământ.

În ziua aceea am murit de două ori. Iar acum îmi scriu jurnalul pe patul tare din celula mea, visând iar la ochii lui. Nu se va termina aici.

## ***NARCIS LA NEGATIV***



*Arhire Diana*

**N**u e prima dată. Senzația puternică de deja vu care se scurge prin corpul meu slăbit îmi șoptește că într-adevăr, nu e prima dată când telefonul sună și alarma, deja croită în creierul meu, îmi trezește mintea. Calendarul. Calendarul este singura sursă de normalitate și realitate din rutina mea. Trebuie să ajung la muncă; chiar dacă toți colegii mei se uită la mine ca la un criminal, i-am promis mamei că voi încerca să-mi mențin job-ul. Mama. I-am promis că o să mergem azi la restaurant, dar starea corpului meu nu pare să fie de partea mea. Cât de cald și liniștitor e zâmbetul ei, cum să nu mă țin de cuvânt? Dar până la urmă, de câte ori am dezamăgit-o și am uitat toate promisiunile noastre, nu cred că se va supăra pentru atât. Piersici. Când eram mic i-am promis mamei că îi voi aduce câteva piersici. Știam că piersicile sunt fructele ei preferate, toate așternuturile și draperiile casei, chiar și hainele mele erau pline de piersici.

-Piersicuță! Le-ai adus?

Nu, logic că nu le-am adus. Mintea mea a zburat în lumi îndepărtate și am uitat. Am rupt promisiunea. Am distrus tot. Tata. Piersicile erau pentru tata, desigur. Nu m-am comparat niciodată cu tata. În ochii mamei eu eram nimic. O aventură redusă la o greșeală. Rânjetul lui mă bântuia în mijlocul nopții, atâtea coșmaruri, atâtea strigăte de ajutor cu falsa speranța de afecțiune din partea lor.

Paharul de apă băut înainte să adorm nu și-a făcut efectul. Setea insuportabilă mă obligă să părăsesc cuibul meu confortabil format din păturile groase de iarnă. Lumina de la baie e aprinsă, dar se pierde printre razele soarelui care râd de ochii mei sensibili, orbiți de încăpățânarea lor. Pentru câteva secunde, privirea mea lipită de tavan îmi fură gândurile și mă lasă gol, fără respirație sau dreptul de a-mi umezi ochii arși. Dar dezordinea infernală

din jurul meu mă sufocă și îmi umple conștiința cu valurile de mare în care voiam să mă înec de sete.

Mă îndrept spre baie, încercând să nu mă fure haosul necunoscut. Și totuși mă răpește. Calc pe un ciob de oglindă, îmi ridic genele grele și nu mă văd. Oglinda din baie a dispărut. Probabil, ochii mei blegi cu buzele mele despicate de secetă din mine și culoarea bolnavă a corpului meu, au speriat-o. Acum stă nimicită și împrăștiată în mii de indivizi asemănători cu cel pe care l-am călcat. Pe marginea chiuvetei se relaxează un pahar asimetric și atacat de urmele uscate de apă uitată. Îl umplu cu apă rece, dar din păcate nici nu apuc să iau o gură. Paharul se întâlnește cu gresia antică și apa val-sează printre degetele mele.

Am fost jefuit. Oglinda spartă de care nu îmi aduc minte, draperiile trase de care nu m-am mai atins de când le-am cumpărat, mizeria care mă trage în abisul lui Hades, toate lucrurile mele împrăștiate prin casă și prin mințea mea, cineva a fost aici. Trebuie să găsesc intrusul care mi-a spart oglinda!

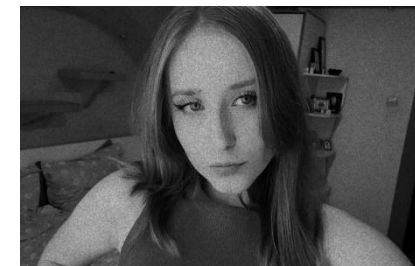
Fug pe holul casei, aceeași dezordine mă întâmpină și aici. Hoțul a făcut dezordinea, trebuie să îl găsesc. Sigur e încă în casă, îl simt. Întru în fiecare cameră cu un taifun de emoții, dar nu îl găsesc nicăieri, zgomotul ambiental pe care doar eu îl auzeam se hrănește din curajul meu, lăsându-mă cu frica inumană.

Mă arunc pe pat și mă întorc la mormântul meu plăcut.

- Gata! Ai câștigat! Vino, omoară-mă!

Strig în speranța că slăbiciunea mea îl va face pe intrus să iasă de unde se ascunde. Soarele îmi mângâie mâinile care tremură la gândul că viața mea se va sfârși când hoțul îmi va fura și răsuflarea. După secunde care au părut ani, mă ridic în pacea de care îmi era atât de dor și picioarele mele, fără a le comanda, se îndreaptă spre el. Hoțul. L-am prins. Purta aceleași haine uzate și lipsite de culoare ca mine, barba lui era la fel de neîngrijită ca a mea, vederea lui la fel de plânsă ca a mea și aceeași substanță temătoare ca a mea. Aceeași lacrimă care parcă îi spintecă obrazul, aceeași durere pe care o simt și eu. Pumnul meu se închide, unghiile își caută lăcaș în palma mea, iar bărbatul din oglindă simte șocul diluat al puterii mele. Sângele tulburat își prelinge febra pe corpul meu care din cauza setei nepotolite se prăbușește pe jos. Acum stau nimicit și împrăștiat în mii de indivizi asemănători cu cel pe care tocmai l-am rănit și mă gândesc la cât de mult urăsc piersicile.

## ACORDURI GRAVE



*Boeriu Sandra- Cristina*

S umbru și jalnic, aprind țigară după țigară. Cearșafurile au încă forma Strupului tău sculptat. Persefona, unde-mi ești? Orologiul bate ora șase. Stradă e mai agitată și mai zgomotoasă iar ploaia e mov. Miroase a bujori și a patimă iar pe cer e proiectată Hимерa. Urmează să vii. Simt fiori în toate oasele iar membrele îmi paralizează. Se aude scârțâitul ușii. Pășești delicat, dar totuși solemn. Te așezi lângă mine și îmi ceri paharul de vin, care are încă amprentele buzelor tale. Mă privești violent iar sălbăticia și grația ta îmi dezgheață mușchii. Deschizi geamul, iar Infernul răsună la dorința ta. Se aud clopotele bisericii, iar eu lovesc dement clavirul. Tu adormi iar notele din cheia fă vibrează.

Ascultă-le dar nu deschide ochii. Le ascult și eu cu tine, căci răsună pentru simpla noastră delectare nebună. Dar nu tulbura Sonata, nu te trezi. Nu încă. Nu deschide ochii. Mai ține-i închiși. Mai dezamorsează în tine sinucideri, mai sugrumă urlete și gemete lăuntrice, dar nu te trezi. Nu încă. Lasă-mă să mă apropiu încet de tine, să-ți simt mirosul strident de dragoste și crini, pe care îl emani când visezi.

Nu suspină. Lasă-mă să-ți mai ascult tăcerea zgomotoasă, să simt absența ta murdară și așteptarea disperată. Nu te trezi. Nu încă. Caută-mă frenetic prin noapte, sfășie-mă până ce trupul meu arde și se transformă în halucinație și amintire. Nu m-ai ascultat. Ai deschis ochii întunecați, iar atingerea ta înghețată îmi arde carnea și curge sânge cald.

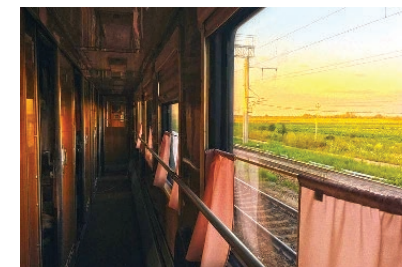
Ce mi-ai făcut, zeiță, ce stăpânești lumea umbrelor? Mă macină o violentă, dar stăvilită pornire împotriva ta, căci te privesc și nu înțeleg dacă ești reală, sau doar în mințea mea. Vreau să respir, să ating, să simt dezvăluirea ta lentă. Răsucesc iar țigara între buzele-mi crăpate și vinete ca să nu-mi auzi suferințele. Tu îți reflecti tristețile în alcoolul unui pahar de vin roșu. Nu ne

mai iubesc nici Sonatele, nici munții, pe care cândva îi stăpâneam. Acum mă lași în Tartar, iar tu cobori doar în anotimpurile reci. Când toată natura moare, noi suntem mai vii ca niciodată.

Sunt într-o descompunere înceată, căci dragostea nu se mai comportă precum cancerul malign, nu ne mai invadează. Pendulă spânzurată de perete și oftatul tău anunțau clipa despărțirii. Unde îți sunt bujorii, crinii, pe care îi simt când ești în prezența mea? De ce pielea îți miroase a ură, a dor, a păcat? Dorința de a te avea aproape s-a transformat în dorința de a nu te mai vedea niciodată, ambele la fel de lucide și insistente.

Te cheamă Demetra. Se aud urlate și plânsete de copii. Se aude ploaia cum lovește asfaltul. Se aud marfare și oameni înspăimântați. E ceasul despărțirii. Mă privești și taci, închizi ferestrele și te transformi în cenușă, dar nu mai învii ca Phoenix. Data viitoare o să îți cânt Chopin.

## VAGONUL 4



*Cojan Casiana-Ioana*

6:10. Dacă ar fi să compar vremea de afară cu viața Almei, probabil că nu aş avea prea multe comparații de făcut. Sunt la fel. Totul e o ploaie amestecată cu ninsoare, vânt puternic și îngrozitor de rece, crengi rupte din copaci și copaci rușiți din rădăcinile lor. Un haos total, amestecat cu puțină ordine de care numai Alma îi știa rostul.

Trenul pleca la 6 și 15 din gară. La 6 și 15 Alma ajunsese în gară. Încă nu știe cum sau ce minune s-a întâmplat de a reușit să se urce în tren. Abia apucase să-și ia un simplu rămas bun de la cel care o însoțise la gară. Nu își dorea o despărțire lacrimogenă, ci una cât mai simplă și care să se termine cât mai repede. Dar nu prea mai avea timp să se gândească la asta, pentru că în timp ce își căuta locul într-o aglomerație înăbușitoare, fata remarcase că locul ei fusese ocupat de o altă persoană. Hotărâtă să scape de mulțimea de oameni, dar și de bagajele grele pe care le căra singură de mai bine de jumătate de oră, se mută într-un alt vagon, care spre surprinderea ei era aproape gol. Astfel, cele patru locuri de la 60 la 64, erau libere, reușind să scape de toată greutatea pe care o purta în mâini și în spate. Totuși, un bagaj, o geantă elegantă, pe care Alma nu îl observase, stătea așezat pe scaunul de lângă geam și nimic altceva lângă. Părea a fi mai degrabă un bagaj uitat, sau cel puțin așa spera fata.

6:25. Trenul abia plecase, după o întârziere de zece minute. Alma încerca din greu să-și facă măcar o mică ordine în dezordinea din capul ei. Nu reușea. Poate că era prea obosită. Toată călătoria ar fi durat cam cinci ore și jumătate, iar toată speranța și-o pusese acum în aceste ore, în care s-ar fi odihnit și s-ar fi adunat puțin. Încă simțea mirosul lui. Era imprimat pe hainele și părul ei, care la fiecare mișcare, emana o dulceață înțepătoare asemenea unei portocale. Meditația ei, însă a fost stricată de un tână. Masca pe care acesta o purta, nu îi permitea fetei să observe nimic mai mult decât niște



ochi foarte comuni și niște sprâncene conturate ușor de câteva fire groase și negre. Se pare că locul de la geam era al lui, iar pentru Alma ar fi fost aproape imposibil să-și schimbe din nou locul, la câte ar fi avut de cărat. Își scoase o carte din ghiozdanul ei plin cu de toate, și începuse să citească. Băiatul, în schimb, pentru ea, părea destul de mediocru. Stătea pe telefon și schița din când în când un zâmbet simplu, poate chiar sec. Își cobora din ce în ce mai jos masca, iar astfel chipul lui era tot mai vizibil.

7:00. Aerul devenea din ce în ce mai greu de respirat, iar cartea Almei devenea din ce în ce mai interesantă. Niciodată Alma nu mai întâlnise o carte în care punctul culminant să fie atât de tensionat. Respira din ce în ce mai greu și tocmai când mai avea cam șapte rânduri până la momentul decisiv al situației din carte, se auzi o voce care se suprapunea cu cea a naratorului, din capul fetei:

- Hoțul nu avea cum să se sinucidă, pentru că pistolul lui era de jucărie. Ce carte lipsită de sens, și cât timp pierdut.

Alma nu înțelegea nimic. Era derutată și surprinsă de calmitatea din vocea băiatului, de parcă cei doi s-ar fi cunoscut de o viață și ceva. Era furioasă în același timp, pentru că indiferent de cât de absurdă ar fi fost cartea, finalul n-ar fi trebuit să-i fie divulgat cu o așa mare ușurință. Dar așa era Iancu. Superficial, lipsit de empatie și prea orgolios ca să țină lucrurile pentru el. Dar Alma îl simțise de la început. Pentru că așa era Alma; prea implicată, plină de interes pentru absolut tot ce se întâmpla în jurul ei, și mult prea timidă și anxioasă pentru această lume. Îl admira totuși pe Iancu. O parte din ea aproape că îl invidia pentru că băiatul era înconjurat de o îndrăzneală de care Alma ar fi avut atâta nevoie uneori, mai ales în situațiile în care trebuia să comunice cu oamenii.

- Ei bine, nu prea mă interesează sensul cărții, ci mai mult analizez comportamentul personajelor și încerc să îi caracterizez după mine.

- Lasă-mă să ghicesc, spuse Iancu. Ești o fată cuminte, tăcută și misterioasă, care încearcă să facă tuturor pe plac, fără să supere pe nimeni, nu?

- Poftim?

- Am încercat să te caracterizez. După mine, desigur.

Alma zâmbea larg. Îi simțise ironia lui Iancu și, deși era supărată pe modul în care acesta vorbea despre acea carte, Alma nu ar fi putut sta supărată pe el nicio secundă. Iancu era o fire ușor agitată, spontană și era plăcut

doar de oamenii care îl înțelegeau în profunzimea sa. Totuși, fără să-l cunoască, Alma îl înțelegea atât de bine, încât esența ei se completa perfect cu cea a băiatului. Pe Alma o oboseau foarte tare oamenii care erau ca ea. Cu Iancu, în schimb, trecea altfel timpul.

11:55. Trenul ajunsese în stația Almei. Despărțirea de un necunoscut era pentru prima dată dureroasă. Dar o făcuse simplă și cât mai rapidă, cum știa ea mai bine.

Poate că nu așa ar fi trebuit să se termine. Poate că în altă viață s-au iubit mai mult decât oricine altcineva. Asta explică de ce ochii lui aveau o strălucire atât de cunoscută, și de fiecare dată când unul dintre ei clipea, celălalt fixa cu privirea un punct minuscul din ochii celuilalt, de parcă privirea ar fi purtat un dialog, fără ca stăpânii ochilor să fi fost părtași ai conversației.

La început a fost liniștea. Apoi, a fost Alma, care, purtată de ceva ce unii ar numi-o soartă, l-a regăsit pe cel care ar fi putut să-i dăruiască lucruri pe care aceasta nu i le-ar fi cerut. La final, a rămas Iancu, fără liniște, fără cuvinte, și fără cea care i-ar fi iubit și orgoliul, pe care fata nu reușise să i-l dărâme niciodată. Și așa, în vagonul 4, a ars iubirea a doi tineri ce nu se vor mai vedea vreodată.

„DĂ-MI O MÂNĂ DE AJUTOR”



Cozma Daria

*O scânteie. O sclipire. A trecut.*

Sus in deal, în căsuța aceea micuță, unde odinioara trăiau trei suflete, acum a mai rămas bătrâna Eleonora. O femeie de la sat, trudită de muncile gospodăriei, împovărată de greutățile vieții, care acum nu se mai bucură decât de liniștea rugăciunii și de cele câteva animăluțe pe care le îngrijește. Văduvă de douăzeci de ani, de când cancerul i-a răpit jumătatea și mamă a unui singur copil pentru care și-a dedicat toată viața, bătrâna își mai duce zilele cum poate, singură, fără niciun ajutor. Și totuși nu se caină, dacă o întrebi nu o doare, dacă îi ceri îți dai, dacă îi dai ea are; o teribilă putere de a înfrunta necazurile și o dezarmantă seninătate de a zâmbi fără vreun reproș vieții.

Se apropie martie. Iarna pare că se dezlipește greu de sat, iar ultimele zile de februarie sunt o eternitate, mocnind sub aerul mohorât al îndelungii așteptări. Eleonora intră în casă, își face repede focul în sobă și se așază pe pat. Se aude doar ceasul ticăind. De lângă tocul ușii apare pisica ei mieunând și vine către ea să îi sară în brațe. Bătrâna o mângâie cu blândețe și oftează adânc. Privește pe peretele din dreapta cum stă prăfuit tabloul familiei, părinții și copilul după care i se usucă sufletul de dor.

Își amintește cu nostalgie de minunea lor, Smaranda, de câtă bucurie le-a adus părinților prin venirea sa pe lume, căci a fost un copil dorit și cu greu l-au avut. Parca și acum o vede pe micuța cu răzletele bucle aurii cum se juca pe păturică în livada de pruni cu păpuși improvizate din știuleți de porumb, cum îi plăcea să meargă la iaz cu tatăl ei să prindă pește, ori cum s-a urcat odată în pod și voia să vadă dacă pisica ei va ateriza în picioare când urma să o arunce de sus; sau glăsciorul ei ce se auzea în serile de vară cântând în armonie cu greierii din nucul cel mare de la poartă, acompaniind apusul. Era o fetiță isteță, zglobie, muncitoare și iubitoare, mândrețea familiei.

La tragicul moment cu moartea tatălui ei, fata avea numai optsprezece ani. Înfricoșătoare a fost vestea când a aflat că o să-și piardă tatăl, se simțea neputincioasă că de acum va trebui să se descurce singură, fără sprijinul lui. În timp ce acesta se chinuia pe patul de moarte și-a chemat fetița aproape, să-i vorbească. A apucat-o de mână cu mâinile lui reci, tremurânde și i-a spus “dă-mi o mână de ajutor”, apoi a trecut în neființă. Inima ei s-a crăpat atunci în mii de bucăți. Aproape că nu putea să plângă de durere. I s-a scurs o lacrimă fierbinte pe obraz. Mama ei a strâns-o tare în brațe încercând să-și ascundă durerea ce o chinuia grozav.

Dar, au zburat anii și a zburat și ea din cuibul părintesc, acum este profesoară la catedra de fizică, este soție și mamă, însă își trăiește viața departe de mama sa.

Au trecut câțiva ani de atunci, iar în urmă cu două luni Smaranda a fost diagnosticată cu același cancer pe care l-a avut tatăl ei. Era distrusă când a ieșit din cabinetul medicului, se ținea de pereți să nu cadă din cauza tulburării profunde ce îi domina atunci întreaga ființă. A băut un pahar cu apă și s-a așezat pe scaun plângând în pumni. Se gândea la familia ei, la copiii și soțul ce o așteptau acasa, neputându-se liniști că probabil vor simți aceeași durere pe care a trăit-o și ea. O sună pe Eleonora, mama ei, nu cu gândul de a o îngrijora, dar avea nevoie de alinarea ei, de sunetul vocii ei și de blândețea mamei sale.

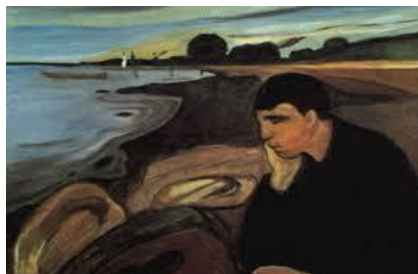
Ce poate fi mai rău pentru un părinte decât atunci când copilașul lui suferă? O tăcere grea s-a cuibărit între ele... Unicul copil, cea mai importantă ființă care a mai rămas cu ea în această lume, acum se clatină. Nutrește o legătură prin suferință cu tatăl ei, căci boala aceasta nu iartă. Înseamnă că el are mai multă nevoie de «o mână de ajutor» decât Eleonora. S-a împovărat tare de supărare bătrâna, simțea că nu poate să-și vadă și copilul murind.

A mai trecut timpul, iar starea Smarandei se agrava din ce în ce mai mult.

Afară era o liniște asurzitoare, totul a înghețat și cerul era gri. Ploua mărunț, neconținut peste zăpada ce se topea ușor, ușor, iar fumul și noaptea fuzionau sinistru, parcă prevestind moartea. Căsuța aceea mică din deal ar fi vrut să anunțe, nu mai ieșea fum pe hodgeag. Geamurile nu mai străluceau, erau murdare și cleioase, aleea nemăturată și câinele lătra disperat. În odaia cea mică, bătrâna stătea în genunchi, nemișcată, cu mâinile încleștate în fața icoanei, dar flacăra candelii se stinsese. Parcă cerea ajutor, o ultimă speranță, o ultimă suflare. Cu ochii închiși, i-a înghețat o lacrimă pe obraz, căci și ea a înghețat.

Bătrâna Eleonora e moartă.

## APATIA



*Crăciun Tudor-Constantin*

Ai treizeci și opt de ani, o carieră de succes în diplomație, un apartament de o sută douăzeci de m<sup>2</sup> cu parcare subterană unde în fiecare dimineață te așteaptă un Mercedes al cărui număr de înmatriculare începe cu CD, o soție frumoasă și iubitoare care mereu te înțelege când ești irascibil și-ți dorești să petreci timp singur în birou din cauza unei laturi mai neobișnuite a firii tale, iar apoi, când te simți bine, ai un puști de unsprezece ani nerăbdător care abia așteaptă să-ți povestească cum a reușit să ia încă o notă de zece. Sună de-a dreptul ideal să ai o asemenea viață, nu? Ei bine nu și pentru Ron.

Născut într-un orașel din provincie într-o familie modestă dar care i-a oferit tot ce și-a dorit Ron a fost acel copil cărui îi plăcea să se joace, singur sau cu alt copil, dar care niciodată nu deranja cu nimic pe nimeni. Încă de la vârsta de șase ani își descoperă pasiunea pentru istorie, după ce mama lui i-a cumpărat, de la un chioșc de ziare, o enciclopedie despre cele șapte minuni ale lumii astfel că, orice carte, cd sau revistă de istorie ce apărea la chioșcul de ziare imediat ajungea în colecția lui Ron. Cu timpul începe să studieze enciclopedia despre spațiu și geologie, așadar, pentru vârsta de zece ani dezvoltă o cultură generală surprinzătoare. Însă, la școală mereu se situa pe la jumătatea clasei având mai mereu note de șapte și opt, mai puțin la istorie și geografie unde se “bătea” pentru primul loc cu un alt coleg. Chiar și așa, se simțea mereu inferior din cauza faptului că își petrecea timpul cu elitele clasei care aveau zece pe linie, fapt care i-a dezvoltat o oarecare ură pentru școală pentru că a înțeles că pentru a fi considerat bun trebuie să memorezi niște informații pe care apoi să le reproduci cât mai bine în fața profesorului, nicidecum să-ți folosești gândirea critică, logica și creativitatea. Ei bine, într-un final s-a obișnuit cu ideea, sperând ca măcar la liceu situația va arăta diferit. Câțiva ani mai târziu în urmă unui efort de memorare mecanică reușește să fie admis la cel mai bun liceu din oraș, pe un profil bazat pe materii

umaniste. Ei bine cum a fost la liceu? În proporție de nouăzeci la sută la fel.” Vrei să fii de zece? Atunci tocește și reprodu.” Salvarea să a fost profesorul de geografie care era total contra acestui sistem iar orele sale te “obligau” să-ți folosești gândirea critică și creativitatea. Oricum, geografia reprezenta doar zece la sută din ore, așadar, restul timpului trebuia să suporte un sistem educațional învechit și total ineficient. Liceul în mare parte a fost o perioadă în care Ron a pus pe primul loc dezvoltarea sa personală, astfel, descoperindu-și pasiunea pentru cărți filosofice ajunge să scrie proză care însă, nu doarește să fie citită de nimeni. Pe de altă parte făcea sport zilnic, avea un stil de viață sănătos, singurul său viciu fiind țigara, și nici la capitolul fete nu stătea rău. Dar marea sa problemă era capacitatea de a crea relații atât de prietenie cât și amoroase. Ron era al naibii de selectiv și nu pentru că era arogant ci pentru că ura trei lucruri: ipocrizia, snobismul și infidelitatea. Adolescența pentru Ron se termină având trei prieteni și fiind trecut printr-o suferință din dragoste pentru că, deși atent la persoanele din jurul său, Ron a reușit să fie dus de nas de-o fată considerată de el, absolutul frumuseții. Asta este până la urmă pentru că acea experiență la maturizat îndeajuns de mult cât să nu se mai lase pradă dorințelor inimii care din punct de vedere rațional nu-i pot aduce nimic benefic.

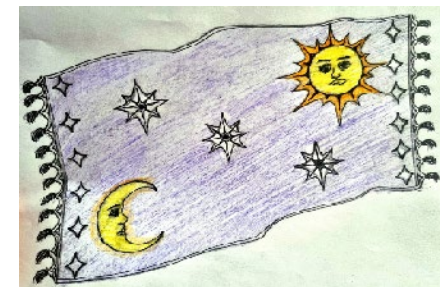
Ajuns la facultatea de Relații Internaționale, Ron dă de primul rai pe pământ, singurătatea. Probabil veți crede că Ron e vreun nebun sihastru dar asta e total fals. Ba chiar din contră, îi plăcea să iasă cu prietenii la o bere când îi permitea timpul, să se ducă la petreceri care, cele mai multe, nu se terminau în patul său, doar că acea singurătate din apartamentul său era doza de viață care îl alimenta pentru a putea trăi. Pentru Ron era vital să poată face ce vrea el, când vrea el, să citească o carte în perfectă liniște sau să asculte muzică la maxim, la ora două noaptea. Pe plan profesional încă din primul an de facultate reușește să participe la un internship plătit la Comisia Europeană ca mai apoi să ocupe funcția de consilier la departamentul de extrădări al guvernului unde primea o remunerație care îi permitea să-și plătească chiria, să iasă când voia el în oraș și să meargă într-un city-break lunar.

La vârsta de douăzeci și patru de ani o întâlnește pe Nicole, o brunetă cu ochii verzi și-o înălțime de un metru șaptezeci, la o petrecere. În urma unui contact vizual, ceva se schimbă radical în creierul acestuia și face ceva ce nu ar fi făcut niciodată, se duce la masa unde stătea aceasta, se prezintă și-o invită împreună cu prietenii să bea ceva menținând un contact vizual puternic cu Nicole pe parcursul invitației sale. De ce niciodată Ron nu ar fi

făcut primul pas în a se cunoaște cu o femeie? Pentru că nu avea nevoie, mereu ele veneau la el. Și de ce le-a invitat și pe prietenele sale? Ei bine, pentru că știa că pentru a avea o șansă în plus trebuie să le fie pe plac și acestora, care au înțeles imediat datorită contactului vizual dintre Ron și Nicole că trebuie să-i mulțumească pentru invitație și să-i lase pe cei doi singuri. În urma acestei petreceri cei doi decid să se mai întâlnească, iar după aproximativ o lună, dragostea reappare în viața lui Ron. Nicole se mută în apartamentul acestuia iar următoarele trei luni din viața acestora sunt reprezentate de o dragoste cu patos. Fapt care-l lasă pe Ron fără singurătatea sa, dar iubea și nu-i mai păsa de nimic altceva.

Următorii ani reprezintă un succes profesional atât pentru Ron, care ajunge ambasador, cât și pentru Nicole care ocupă poziția de CEO într-o multinațională. Doar că, în Ron bolborosea dintotdeauna apatia, apatia pentru viață. Pentru relații, pentru mediul înconjurător. Această apatie îi oferea sentimentul de neapartenență față de orice, în interiorul său era absurd. Ea era doar împlânzită de o ieșire în oraș, de o vacanță, de muncă, pentru că aceste lucruri îl făceau pe Ron să fie în rând cu ceilalți, să fie un om normal. Dar atunci când își făcea apariția, lovea și lovea puternic astfel, Ron stătea și două zile la el în birou unde viziona documentare, citea, consuma mult vin și când avea inspirația de a scrie ceva nu lăsa țigara jos. Aceste momente îl făceau să trăiască autentic, era el cu el. Ciudat că pe de-o parte îi era benefică dar pe de altă parte total toxică pentru că apatia, îl izola de toată lumea iar asta îl durea pentru că nimeni, până să o întâlnească pe Nicole, nu-l înțelegea și mulți luau această izolare a sa personal, fapt care i-a șubrezeit cam orice prietenie. Dar chiar și cu această latură Ron era un om bun care întotdeauna lăsa la o parte egoismul și ajuta așa cum putea. Totuși apatia sa a avut un adversar puternic, iubirea. Din momentul în care a apărut micuțul Elliot iubirea paternă la schimbat total, iar Nicole care mereu i-a rămas fidelă și i-a oferit toată dragostea, i-a completat partea întunecată a sufletului. Chiar și așa viața lui Ron va fi mereu afectată de partea sa sălbatică care-l oprește din a se bucura de cele ce-l înconjoară însă cheia e să rămâi autentic pentru că astfel, poți da peste piesa care-ți poate completa puzzle-ul vieții.

## VISUL DIN AC ȘI AȚĂ



*Crețu Bianca-Valentina*

**N**iciodată nu vei ști unde te duce firul vieții, de aici și povestea Almei...

Cu tenul măsliniu, părul și ochii de un maro micios, scundă și îngreunată de cărlionți, Alma se trezește în fiecare dimineață lângă Hector, motanul ei buclucaș. Locuiește într-o casuță galbenă cu flori multicolore atârinate la geamuri, împreună cu bunicii ei.

O mână de om, cu vise atât de mari, pentru care face multe sacrificii. Alma la cei 21 de ani, lucrează la o croitorie din cartierul ei, pentru a strânge bani să își realizeze unul din visele ei, acela de a studia la școala de arhitectură din Roma. Este talentată la desen, a fost susținută de părinți în copilărie, dar în urma unui accident teribil, pe când fetița avea 8 ani, clădirea unde se aflau părinții ei, Albert și Miranda, s-a prăbușit și din păcate viața lor pe pământ a luat sfârșit, iar bunicii din partea mamei, oameni simpli nu și-au permis luxul de a o trimite la școala de arhitectură.

Singurul lucru rămas de la părinții ei este un baticuț mov, cu stele, luna și soarele croit de mama ei și pe care Alma încearcă să le refacă în timpul liber.

Într-o dimineață când Alma ajunge la croitorie, găsește ușa deschisă, iar în jur totul este împrăștiat, răsturnat, când deodată îi cade privirea pe câteva cioburi împrăștiate, realizând că sunt de la pușculița ei unde își ținea economiile pentru a-și realiza visul de a merge la școala de arhitectură. Cu ochii în lacrimi și cu ultima speranță pierdută, Alma împreună cu bunicii și proprietarul croitoriei așteptau să vină poliția pentru a evalua paguba și poate vor găsi făptașul.

În timp ce dădeau declarații, se apropie de ei un domn înalt, îmbrăcat la costum, foarte elegant, avea în jur de 58 de ani și întreabă ce s-a întâmplat. Când s-a apropiat de Alma a realizat că seamănă foarte bine cu bunii lui prieteni, ce au avut parte de un sfârșit tragic, avea ochii tatălui și părul cârlionțat ca al mamei. Bunicii l-au recunoscut pe domnul elegant ca fiind în persoana domnului Hugo, prietenul cel mai bun al tatălui Almei. Acesta deținea o companie de arhitectură.

După plecarea polițiștilor, Alma împreună cu bunicii ei și domnul Hugo merg spre casă pentru a povesti pățania lor, dar și pentru a depăna amintiri împreună. Domnul Hugo îi oferă Almei un loc de muncă în compania lui de arhitectură și în amintirea părinților ei promite să o susțină și să o sponsorizeze pentru a studia la arhitectură, pentru a-și realiza visul. Alma cu ochii în lacrimi, de data aceasta de bucurie și speranță, îi mulțumește domnului Hugo pentru șansa oferită. Ea crede că acesta a fost trimis de părinții ei, pentru ai reda încrederea și curajul de a merge mai departe și de a-și realiza visele.

Anii au trecut și Alma a terminat școala de arhitectură și a rămas să lucreze în compania domnului Hugo. Între timp, domnul Hugo fiind grav bolnav, a decedat. Fii lui, moștenitorii de drept, au hotărât să vândă compania. Noul proprietar nu a dorit să țină pe nimeni în companie, el venind cu angajații săi. Alma se hotărăște să se întoarcă în cartierul ei, în căsuța bunicii. Aranjându-și lucrurile în vechea ei cameră, descoperă baticul rămas de la părinții ei. Ea decide să-și deschidă o croitorie care să poarte numele părinților ei, Albert și Miranda, iar emblema acesteia să fie baticul mov, cu stele, lună și soare.

Alma încurajează și pe alți tineri să creadă și să lupte pentru visele lor și speră ca și pe tine, cititorul acestei povești, să-ți fi redat din nou un strop de încredere și curaj.

Să nu uiți niciodată că părerea celor din jur nu contează în drumul către scopul tău de a avea succes.

Sfârșit!



## CĂLĂTORIE PRIN VALSUL VIEȚII

*Florescu Irina*

Dansul...un cuvânt banal, dar pentru mine are o însemnătate imensă. Datorită grației și profunzimii lui am reușit să trec peste toate greutățile vieții. El mi-a fost și îmi va fi în continuare un refugiu. Când viața mi-a oferit urcușuri...în pași de dans am reușit să-mi exprim bucuria, iar când aceasta mi-a oferit coborâșuri...în pași de dans mi-am exprimat întristările. În tabloul vieții mele am reușit cu ajutorul dansului să obțin mii și mii de pete de culoare, obținând astfel încredere în mine și ajungând ceea ce sunt acum...Olivia, o amatoare de dans sportiv.

Priveam în zare petalele de flori care zburau ca într-un vals neconținut, ducându-mă cu gândul la începutul meu în arta dansului. Tot ce știu e că mi-am descoperit pasiunea, dansând printre lanurile de lavandă, acolo unde a luat naștere mică afacere a familiei mele. Îmi amintesc cu mult drag de momentul în care a venit la noi, Louis băiatul învățătoarei mele, care era cu cinci ani mai mare ca mine. Eram îndrăgostită nespuse de el nu doar pentru felul în care arăta, ci și pentru faptul că era dansator profesionist la o academie renumită. Dar cu toate acestea, în adâncul sufletului meu aveam o urmă de tristețe deoarece familia nu mă încuraja în drumul pe care voiam să-l urmez, spunând că tot ce vreau să fac este doar un vis...ambitia și dorința nesfârșită m-au ajutat să-mi trăiesc cu adevărat acest vis, care a început să capete contur încetul cu încetul.

Niciodată nu mi-a trecut prin minte că există șanse să nu ajung acolo unde îmi doresc. Am muncit din greu și acum, la vârsta de cincizeci de ani sunt chiar profesoară de dans la propria academie. Întâmplarea a făcut că destinul meu și al lui Louis să se unească și să formăm un cuplu. Încă de la 10 ani, când am reușit să ajung și eu la aceeași academie de dans am început să participăm împreună la nenumărate concursuri și iată, că acum, stăm

amândoi legați de sentimentul iubirii și privim în urmă la tot ce am clădit până acum. Tot ce pot spune e că mă simt cu adevărat FERICITĂ, dar nu și împlinită. Am un regret, care cred că mă va măcina cât voi trăi: faptul că nu am putut aduce pe lume un copil. Mi se pare cea mai mare binecuvântare pe care poate să o aibă o femeie. Și din acest fapt am decis să înființăm academia pentru copii de toate vârstele, pentru a trăi într-un fel și noi această bucurie și îi considerăm familia noastră, făcându-i să descopere tainele dansului, vedem de fiecare dată cum evoluează și cât de pasionați sunt, fiind oglindirea copilăriei noastre.

Pentru noi, dânsul a fost cel prin intermediul căruia ne-am găsit: dacă nu era el, eu probabil nu aș mai fi avut norocul să întâlnesc pe cineva mai bun pentru mine. El are TOT...tot ce îmi puteam dori de la un bărbat și este singurul care mă face fericită și care îmi amintește în fiecare zi să mă pun pe mine pe primul loc. Nu a încercat niciodată să mă schimbe, învățându-mă că trebuie să rămân așa cum sunt eu, indiferent de ce ar spune lumea. În fiecare zi învățăm multe unul de la celălalt și evoluăm împreună din ce în ce mai mult. Dansul este al doilea nostru limbaj prin care comunicăm și pot spune că este unul special, deoarece prin intermediul lui reușim să ne exprimăm cel mai bine sentimentele și stările, iar cu ajutorul lui ne transpunem în lumea noastră. A devenit pentru noi ca o licoare specială, un leac pentru suflet, fără de care nu am putea trăi.

Esența acestei povești de viață, aș vrea ca tu, cititorule să o păstrezi mereu în minte și de fiecare dată când cei din jur o să te influențeze negativ, să știi că doar tu știi ce e mai bine pentru tine și că dacă îți dorești ceva cu adevărat poți face ceea ce alții ziceau că e imposibil, posibil! Acum, pot spune că mă aflu la mijlocul vieții, la limita dintre cele două extreme ale vieții: începutul și încetul cu încetul sfârșitul. Încă nu vreau să mă gândesc la momentul în care nu o să-mi mai pot etala talentul pe ringul de dans; tot ce știu e că și la bătrânețe, când puterile o să mă lase, o să rămân cu zâmbetul pe buze pentru că am reușit să ofer câte ceva din taină și frumusețea dansului și altora. Dar cu toate acestea...și valsul are un sfârșit!

JANE



*Harpa Ana*

*Simțeau că viața e nedreaptă. Că asta nu e viața lor.*

Rămânând de la cinci, respectiv șapte ani fără părinți, Jane și Mario și-au continuat viața pe moșia lor. Părinții lor decedaseră într-un accident cumplit de mașină, cei mici rămânând în grija unchiului lor, Jaff. Acesta le asigură toate cele necesare, însă doar material. Nu simțea nevoia și nu voia mai ales, să îi vadă. Locuiau într-un conac crescuți de grădinarul, menajeră și bucătarul lor.

Jane, ancorată mereu în trecut, mergea în fiecare zi în fața lacului din grădina cu flori, povestind cerului orice amintire cu părinții ei, așteptând să-i revadă. Simțea că ei nu muriseră, simțea că îi va vedea venind în orice clipă, că o vor îmbrățișa și alina așa cum făceau de fiecare dată când se întorceau de la serviciu. Însă realitatea o lovea din plin, în fiecare seară, când punea capul pe pernă, și realizează că mai trecuse o zi în care nu-i văzuse.

Zilele treceau, dar nimic nou nu se întâmpla. Până într-o zi...

Într-o dimineață de 8 iulie, lumina soarelui bătea puternic în geam, fără nici o adiere de vânt. Mario alerga cu tortul în brațe spre camera surorii lui.

-Hai, trezește-te! Este ora nouă. Cine mai sărbătorește astăzi?!

-Trage perdelele, Mario! Vreau să dorm.

Jane împlinea șaisprezece ani. Avea casa plină de cadouri și decorațiuni chiar dacă nu avea prieteni sau musafiri vreodată. Cei apropiați aveau grijă de toate.

Coborând în bucătărie, toți ai casei o așteptau cu brațele deschise să-i ureze căldurosul „La mulți ani!”. Schițând un zâmbet, se apropiase de ei, pregătită să sufle în lumânări.

-Pune-ți o dorință! Spuse bucătarul.

Închizând ochii, nu se putea gândi decât la un singur lucru. Încă avea o speranță. Spera că vor veni într-un final și că îi va mai strânge o dată în brațe pe părinții săi.

Organizată jocuri care avea să-i înveselească pe copii.

Ziua trecuse repede. Jane era obosită și a mers devreme la culcare. Pe la miezul nopții se trezi speriată. Avusese un coșmar îngrozitor cu părinții săi. Erau speriați dar singurul lucru pe care și-l amintise în momentul trezirii, era cuvântul „apă”. Sări din pat alergând pe scări până la lacul din fața conacului.

Ajunsă acolo rămăsese încremenită. Însăși părinții ei, Jennifer și Laurence stăteau îmbrățișați pe malul celălalt al lacului. Aceștia îi făcură semne să se apropie de ei spunându-i parcă să nu ocolească, ci să înoate.

Jane nici nu a stat pe gânduri că a intrat în lac și a înotat până la jumătatea acestuia, însă în momentul când voia să continue, și-a dat seama că rămăsese prinsă într-un năvod parcă din senin apărut acolo.

De pe marginea cealaltă, spectrele ce păreau inițial a fi ființele ce i-au dat viață, s-au transformat în niște arătări ce nu păreau a fi de pe lumea oamenilor. Au început să rădă gălăgios și să scoată sunete atât de înalte încât Jane intrase într-un șoc de spaimă și nu s-a mai zbatut pentru viața sa.

Acesta fu sfârșitul tragic a unei fete de șaisprezece ani, așa cum spusese profeția. Urma sfârșitul băiatului în ziua când împlinea optsprezece ani. Jane trebuia să încheie misiunea de prevenire pe care părinții săi din lumea de după, nu au reușit să o termine.

## ILONA



*Portret Ilona  
Ilie Ana-Larisa*

**D**acă mi-aș putea condensa întreaga viață într-o singură imagine încremenită în timp, atunci asta ar fi: eu, în fața mormântului lui Liviu privind în gol, așezată în genunchi. Îmi amintesc cum îmi mângâia părul și cum mă ruga întotdeauna să nu mi-l tai. Și Petru îmi spunea același lucru: să nu-mi tai niciodată părul, așa că decid să iau cuțitul și să mi-l tai, lăsându-l să-mi cadă pe genunchi.

La imaginea părului meu crescut de-o viață, răsfirându-se printre degetele subțiri și lungi încep să plâng. Încep să plâng și să mă lovesc cu pumnii pe genunchi; plâng de durere și de ura pe care o simțeam față de bărbatul de care eram legată toată viața sau cel puțin de care credeam că o să fiu.

\*

Erau vremuri grele iar tata era în datorii. Împrumutase bani de la Petru (cămătarul sa- tului) pentru a se putea descurca cu hrănirea celor zece guri ale familiei. Eram o familie mare, de oameni muncitori și foarte slabi.

Eu semăn în partea tatei. Eram cea mai înaltă din familie, mai înaltă chiar și decât tata, cu un nas mic și drept, cu ochii negri și părul negru, bogat și lung. Nu m-a lăsat nimeni niciodată să mi-l tai, părul meu reprezentând întreaga mea zestre.

Tata este cu șaptesprezece ani mai mare decât mama. Mai fusese odată

căsătorit dar prima soție a decedat în timp ce dădea naștere primului copil al tatei, un băiat care a decedat la câteva ore după ce a fost născut și pe care tata l-a iubit mai mult decât toții copiii lui vii.

Mama s-a căsătorit la vârsta de șaisprezece ani crezând că dacă face acest lucru nu va mai avea atât de mult de muncă, în schimb treburile s-au dublat iar cu nașterea fiecărui copil, totul devenea mai greu. Acum are treizeci și patru de ani, cocoșată de spate, cu păr puțin în cap și cu bătăturii în fiecare colț al corpului ei.

Părinții mei nu se iubesc. Mama îl urăște pe tata din cauza comportamentului acestuia abuziv și violent. Eu mi-am crescut frații mai mici, mama mea petrecându-și tinerețea pe câmpuri vara iar iarna țesând lângă sobă.

Eram șapte frați: trei fete și patru băieți. Locuiam împreună cu bunica, mama tatei, pentru că era grav bolnavă. Eu eram cea mai mare. Cele două surori ale mele, Georgeta și Maria erau gemene. Aveam o curte mare, cu o grădină mare care dădea spre o apă unde caii se adăpau vara iar copiii se scăldau fericiți, lipsiți de grijile pământești.

Trebuia să mă mărit cu Liviu cu care vorbeam deja de patru ani. Îl iubeam enorm. Dacă aș fi trebuit să-mi sacrific viața pentru el, aș fi făcut-o de câte ori ar fi fost nevoie dar lucrurile nu au decurs cum ar fi trebuit. Tata, împreună cu alți oameni din sat, aduceau lemne din pădure și le vindeau sătenilor dar, de când cu accidentul, când tatei i-a căzut un copac peste picioare, a trebuit să stea la pat multe luni crezând într-un final că va putea munci din nou. Nu a fost așa. Nu se mai putea mișca cum o făcea înainte.

Eram disperată. Nu mai dormeam noaptea, ziua nu mai mâncam. Dacă nu reușeam să-i returnăm banii lui Petru acesta ar fi avut puterea să ne ardă casa fără ca cineva să audă sau să vadă ceva. Acest bărbat era de o cruzime barbară. Mai omorâse oameni în tinerețea lui, așa că toate fricile noastre aveau temeii.

Petru avea patruzeci și șapte de ani. Făcuse pușcărie în tinerețe pentru uciderea unui bărbat, de altfel și singura faptă care i-a fost pedepsită. Era un bărbat tare înalt și urât, înfățișarea lui fiind brăzdată de mai multe riduri decât toți din familia mea. Părea o persoană în esență calmă, un lucru care te conducea în eroare, făcându-te să ai încredere în el așa cum a avut și tatăl meu.

Într-o zi, după câteva săptămâni de la recuperarea tatei, când încă mergea sprijinindu-se pe două bețe, Petru a venit împreună cu alți trei bărbați să ceară banii. Când a văzut că tata nu-i are, au început să-l trântescă la

pământ lovindu-l cu picioarele și cu pietrele. Bunica mea, singura care era acasă atunci, a intervenit dar a primit și ea lovituri astfel încât tata și bunica au stat la pat două săptămâni.

După o săptămână de la incident, într-o noapte de vară, suntem treziți de zgomote în curte. Erau Petru și oamenii săi venind cu gând de răzbunare. Tata a ieșit în curte, sprijinindu-se în bețele sale implorându-l pe Petru să ne mai acorde răgaz câteva luni.

- Mai dă-mi omule două, trei luni. Nu pot nici să merg acum. Îți plătesc, dacă așa ne-a fost vorba îți plătesc!

- Ce să te mai aștept, te-aștept degeaba! Pe mine crezi că mă așteaptă cineva? Da ia stai tu așa că avem și alte moduri prin care se poate rezolva problema.

În acel moment se uită la mine și simt cum mi se taie picioarele.

- Spune, orice îți dau spune ce vrei.

- Ia dă-mi fata asta a ta.



## CÂNDVA, DEMULT...



*Luca Elena-Alexia*

Era ultima seară dintr-o vacanță de câteva zile, petrecută într-un sat pescăresc din Delta Dunării. Nu mai aveam decât să-i plătim Sașei găzduirea, să ne strângem șlapii, costumele de baie și cremele de protecție contra insolației și să-l așteptăm pe Ivan să ne ducă la gară,

Ivan și Sașa erau doi lipoveni de treabă, care ne primiseră pe mine și pe sora mea ca pe niște mâțe orfane și pieritoare de foame, nu ca pe niște turiste bune de jecmâni. Ne-au alintat, ne-au supraalimentat, Ivan ne-a învățat să pescuim, Sașa ne-a făcut în fiecare zi colțunași și ne-a învățat să ne facem pe creștet o cunună din părul împletit în cozi măiestre. Așa, spunea ea, semănam cu străbunică-sa, care, cu o sută de ani în urmă, fusese cea mai frumoasă fată mare din Deltă. „A murit săraca la optsprezece ani, la naștere, la al doilea copil, adică bunicu-meu, care a trăit 99 de ani și trei luni”, lăcrima Sașa, căreia îi plăcea la culme să spună povești musafirilor trimiși de fiică-sa. Nu aveam decât o cameră de închiriat și nu puteam primi decât doi oaspeți înrudiți, cum eram eu și soră-mea; mai câștigau și ei câte un bănuț, pentru că ea nu avusese niciodată vreun salariu, iar Ivan al ei nu mai putea munci, pentru că îi putrezise un picior după o viață de umblat pe apă, cu cizme de cauciuc.

N-aveam ce face, trebuia să plec, dar tare n-aș fi vrut să plec, pentru că nu-mi plăceau nici locul, nici gustul apei, nici mirosul aerului de acolo unde urma să ajung. Nu-mi plăcea nici faptul că nu aveam probabil să-i mai văd

niciodată pe Ivan și pe Sașa, iar eu personal am o ură pe cuvântul „niciodată” pe care îl consider inadmisibil.

În timp ce gândeam acestea, m-am lăsat în genunchi să-mi caut sub pat căștile pe care nu le găseam nicicum. Nu puteau fi în altă parte, pentru că în seara precedentă ascultasem muzică în pat și-mi aminteam că am adormit între scosul căștilor de la urechi și așezatul lor pe noptieră. Erau acolo? Nu erau! Să încercăm cu mătura!(Sașa nu admitea aspiratorul, mătura era ceva de bun simț pentru o femeie gospodină) Împreună cu coada ei de lemn de peste un metru și jumătate, mătura frumos mirositoare a ierburi uscate mângâie cele mai îndepărtate cotloane ale supatului, iar la întoarcere, înfășurat într-un ghemotoc de puf, praf și scame, scoase la iveală ceva ce nu era căștile mele...

Era un carnețel albastru, un fel de agendă de telefon, cu arc pe o margine, astfel încât să fie ușor de găsit numele căutat. Astăzi nu mai există așa ceva, dar la noi acasă mama păstra o astfel de agendă, cu numerele de telefon ale colegelor ei de liceu, de pe vremea când telefoanele mobile nu existau. Am răsfoit-o ușor, conștientă că „nu-i voie” și „nu-i frumos”, dar moartă de curiozitate, pentru că, pe copertă era scris: 1970. Asta însemna cincizeci de ani! Cincizeci de ani? Stă sub pat de cincizeci de ani sau a căzut acolo de curând? Agenda era plină de notițe, cifre, înscrisuri, cantități, sume de bani, schițe, date și curios, doar două sau trei numere de telefon. Iar spre sfârșit, pe o pagină albă, fără alte însemnări, era scris clar și cu dată: 17 ianuarie Când l-am găsit era mort. De ce nu mă cred?”

Tremuram toată de nervi și de spaimă. Ce-am făcut? Ce să fac? Să împing din nou carnețelul albastru, cu coada măturii, acolo unde stătuse 50 de ani? Dacă pecetluiesc soarta cuiva? Să-l scot la lumină, să-l arăt la lume? Dacă pecetluiesc soarta cuiva?... Când m-am dus s-o văd pe Sașa și să-mi iau rămas bun, Ivan tocmai căra bagajele și o depunea pe soră-mea în mașina lui cu amenajări speciale pentru handicap. I-am întins carnețelul, i-am spus l-am găsit sub pat, am pupat-o pe coroana de păr împletit cu măiestrie și am ieșit. Dar nu destul de repede ca să nu aud un hohot de plâns și un „Oi, papașa!” care mi-a rupt inima de milă.

Când m-am uitat în urmă pe geamul mașinii, Sașa era în poartă, lângă singurul smochin din sat și-mi făcea semne de adio cu mâna. Atunci l-am întrebat pe Ivan ce înseamnă oi papașa, iar el mi-a răspuns că în ucraineană înseamnă „vai, tătucuțule”...

## O BUCĂȚICĂ DIN POVESTEA MEA



*Mateiciuc Abigail*

Este o zi friguroasă de februarie, iar eu stau la fereastră și mă uit la Hector care încearcă să prindă fulgii de zăpadă care cad lin și se topesc pe boticul lui umed.

Eu mă numesc Samy și astăzi este ziua mea. Fac zece ani. Probabil te-ai gândi că la petrecerea aniversară a cuiva sunt mulți oameni, multe cadouri, mulți copii care să se bucure alături de sărbătorit. Ei bine...nu este și cazul meu. Eu mi-am petrecut ziua doar cu părinții mei.

Cam așa e viața mea. Poate nu sună a fi cu nimic diferită de a altor copii de zece ani din Londra. Dar nu este așa. La vârsta de șase ani am avut un accident cu mașina, când eram în vacanță cu părinții mei. Nu îmi amintesc multe de atunci. Doctorii au spus că am pierderi de memorie de la șocul pe care l-am avut atunci și de la lovituri, și nu îmi pot aminti decât secvențe scurte. Dar poate e mai bine așa. Nu cred să aș putea suporta psihic să îmi amintesc cum am rămas fără mâna stângă de la cot în jos, plus toate momentele groaznice pe care le-am trăit atunci. Până de curând nu îmi aminteam aproape nimic, dar în ultima vreme am început să îmi amintesc lucruri. Sunt ca niște piese dintr-un puzzle, am câteva bucăți complete dar foarte multe goluri. Imaginile încep să devină mai clare și din ce în ce mai multe. E ca și cum aș trece încă o dată prin ce am trecut acum mulți ani când s-a întâmplat accidentul. Retrăiesc fiecare moment și parcă simt chiar și durerea fizică.

De când mă știu, toți din jurul meu mă consideră slab și nici înfățișarea mea nu prea mă ajută. Mic de înălțime, având două bețe în loc de picioare și mereu palid, având mereu nevoie de cineva să aibă grijă de mine...să mă ajute. Părinții mei sunt extremi de protectivi, uneori sufocați. Singurul care

mă înțelege este câinele meu Hector. El este cel mai bun prieten al meu. Pe Hector l-am primit după accident. Era atât de mic și pufos. L-am iubit din prima clipă. Mă ajută să nu mă mai gândesc la problema pe care o am. Deși poate sună ciudat, mă face să mă simt ca un copil normal. Vede că sunt trist că nu mă pot juca cu ceilalți copii, că nu sunt ca ei...și totuși sunt fericit... pentru că îl am pe el. Simt că mă iubește. Petrecem ore în șir jucându-ne în curtea casei mele și atunci când nu sunt bine, vine lângă mine simțind că am nevoie de el. Este un prieten adevărat și viața mea nu ar fi fost la fel fără el.

Mai sunt câteva lucruri care mă fac să mă simt viu, îmi dau o stare de bine și mă fac să mă gândesc la ce este pozitiv în viața mea. Îmi place când vine primăvara. Când natura revine la viață, prinde culoare. După o perioadă atât de lungă și friguroasă, reușește să își revină și să înflorească iar. Mă face să mă gândesc că toate lucrurile rele și grele, care parcă nu se mai termină, ajung să aibă și ele un sfârșit. Îmi place să citesc, să mă adâncesc într-o lume de basm, să mă pun în pielea altor oameni, să ajung să îi înțeleg pe cei care au probleme mai grave decât a mea. Asta mă ajută să înțeleg mai bine suferințele prin care trec părinții mei, faptul că le este extrem de greu să vadă cum singurul lor copil suferă. Îi văd mereu cum fac tot posibilul ca eu să nu simt lipsa a nimic, să duc o viață cât mai normală.

Mergem des în vacanțe. Îmi plac călătoriile lungi cu mașina, chiar dacă de la accident am căpătat o frică. Iubesc marea. Nu pot descrie în cuvinte pacea, liniștea și starea de bine pe care aceasta mi-o oferă. Este un sentiment pe care nu îl pot înlocui cu nimic altceva. De aceea părinții mei mă duc des la mare. Acolo petrec cele mai frumoase momente din tot anul și mă descarc de agitația, gălăgia și oboseala orașului.

La școală am un singur prieten, colegul meu de bancă Eduard. Mă înțeleg bine cu el, dar suntem prieteni doar la școală. În afara ei, nu ne vedem. Sunt mulțumit așa. Nu prea îmi plac copiii de vârsta mea. Văd des cum râd de mine pe la colțuri, când trec pe holul școlii. M-am învățat să îi ignor și să nu am încredere în ei. Mama este puțin îngrijorată în privința aceasta. O aud des cum vorbește cu tata și spune:

- Este doar un copil. Ar trebui să se bucure de viață și să fie fericit, nu să se gândească la astfel de lucruri.

Astăzi este luni și trebuie să merg la școală...din nou. Mă simt obosit, dar nu mai pot sta, deja sunt în întârziere și nu îmi place să ajung târziu. Simt cum toată lumea se uită insistent la mine și mă analizează din cap până în picioare.

Am ajuns la școală. Colegul meu de bancă lipsește...acum chiar sunt singur. Andrew este cel mai rău copil din școala mea. Mereu râde de mine și reușește să mă facă să mă simt inferior. Astăzi nu am mai rezistat mișturilor făcute de el și gașca lui. Tot ce voiam era să dispar, iar asta am și făcut. Voiam să fiu departe de toți acei copii. Am plecat dar nu știu unde. Am luat-o tot înainte, doar eu cu gândurile mele. Fără ca măcar să realizez, timpul trecea, iar soarele se pregătea să apună. A pornit o ploaie torențială care m-a trezit. Eram singur, într-un loc necunoscut. M-a luat panica și nu știam ce să fac. În jurul meu erau doar copaci. Nimeni pe care să pot să întreb unde mă aflu, nimeni care să mă poată ajuta. Îmi era dor de părinții mei. Mă gândeam cât vor suferi dacă nu mă vor mai găsi, câtă durere am provocat. Am început să plâng lângă un copac gândindu-mă la toate acestea. Pleoapele nu mai rezistau să stea deschise. Nu mai puteau ține lacrimile grele care cădeau pe obrazul rece. Voiam doar să adorm și să mă trezesc acasă.

După nici zece minute, se aude un lătrat. Era Hector. Prietenul meu m-a găsit. A venit să mă salveze. De atunci am decis că vreau să fac o schimbare. Vreau să duc o viață fericită. Să încerc să fiu mai bine pentru familia mea.

## SPOVEDANIE



*Minuț Georgia-Emilia*

Lășitatea mereu a fost una dintre trăsăturile mele de bază, împiedicându-mă să îmi aleg propria cale. Privind retrospectiv, realizez că aceasta m-a făcut prizoniera condiției mele de om simplu, cufundat în propria-i mizerie, fără vreo scăpare. Chiar și acum, când scriu aceste rânduri în jurnalul meu, realizez că nu voi avea curajul să le public niciodată, așa că, tot ce îmi rămâne de făcut este să sper că, după dispariția mea, cineva o va face în locul meu.

Am decis să îmi dedic ultimele clipe pentru a dezvălui adevărul din spatele tuturor exagerărilor apărute în presă despre dispariția mea suspectă și cauzele acesteia, chiar dacă aceste cuvinte puse cu grijă cu penița, pe coala veche a singurului meu caiet, mă vor face să re trăiesc durerea și disperarea acestor amintiri, întărindu-mi convingerea că sunt ca un păianjen blocat în propria sa plasă. Pentru a mă înțelege, va trebui să ne începem călătoria exact din ziua în care a început totul.

Am apărut pe această lume într-o zi geroasă de iarnă, în cel mai vechi și degradat hambar din moșia tatălui meu. Odată cu nașterea mea, mama, o simplă servitoare, și-a dat ultima suflare, lăsându-mă singură pe această lume. Pentru tata am fost o greșală, cea mai mare rușine pe care a adus-o familiei Buddenbrook, pe care a fost obligat de ochii lumii să o primească în casă și să îi dea o farfurie cu mâncare din când în când, cât să supraviețuiască. Doamna Buddenbrook și fiica ei s-au ocupat de creșterea mea, fiind sigure că îmi înțeleg rolul în acea casă.

Copilăria mi-am petrecut-o într-o cămară, care se afla pe culoarul cu camerele slujnicilor casei, fiind golită de borcanele cu murături și gem. În locul lor a fost adus un pat mic și un dulăpior, în care îmi puneam puținele haine, care au fost cândva ale surorii mele vitrege. Chiar dacă eram fiica

moșierului, până și cei mai nepregătiți lucrători ai casei se uitau cu superioritate la mine, punându-mă să le fac din treburi sau să îi servesc pentru a îmi da și mie de mâncare resturile lor. Dar niciunul din aceste tratamente nu se compara cu modul de educare pe care îl avea doamna Buddenbrook...

În fiecare zi trebuia să mă trezesc și să servesc stăpânilor casei masa, apoi servitorilor, și pe urmă, dacă îmi făceam treaba cum trebuie, mi se dădea ceva cu care să îmi umplu stomacul. Când orice membru al familiei trecea pe lângă mine, eram obligată să mă opresc din mers și să stau cu capul aplecat până nu îmi mai auzeam pașii, asta dacă aveam norocul să nu fiu certată sau sancționată cu lovituri grele de curea pentru ceva ce nici nu știam că am făcut. Dacă fapta era gravă, în ochii lor, mă închideau în camera întunecoasă în care dormeam, fără mâncare sau apă. “Ar trebui să fii recunoscătoare că nu te-am lăsat să pieri în zăpadă împreună cu femeia aia josnică și să ne arăți mulțumirea!” îmi spunea stăpâna casei, împreună alte injurii, la fiecare pedeapsă pe care o primeam.

În anul în care am împlinit șaisprezece ani, afacerea tatălui meu a dat faliment și, de necaz, acesta a prins patima băuturii, revărsându-și nervii și supările pe mine de fiecare dată când avea ocazia. Dar totul s-a schimbat în ziua apariției domnului Casey, un puternic om de afaceri din orașul vecin. Acesta i-a propus tatălui meu să îi vândă un teren cu un preț enorm, aproximativ de șase ori valoarea sa reală. Ascultând după ușă, am înțeles că în acea sumă uriașă nu era inclus doar terenul, ci și eu. Tata acceptă imediat oferta, cu o privire lacomă, crezând că asta îi va opri căderea spre sărăcie.

Peste două săptămâni a avut loc nunta, o ceremonie mică făcută pe ascuns. Nu îmi venea să cred că bătrânul cu părul cărunț, gras, și care nu dedica mariajului niciun fel de sentiment înafară de plăcerea carnală, va urma să îmi fie soț, dar știam că orice gest de revoltă din partea mea s-ar putea încheia cu dispariția mea de pe această lume. Singurul gând care îmi aducea o oarecare bucurie era acela că lumea mă va trata cu mai mult respect ca înainte.

După petrecere și ceremonie, eu împreună cu noul meu soț ne-am urcat în mașină pentru a pleca acasă, deși eu am insistat să stăm la hotel cu invitații în noaptea aia din cauza stării de ebrietate a domnului Casey. Pe la jumătatea drumului, mașina a intrat cu o viteză mare într-un copac.

Accidentul acela mi-a desfigurat fața și corpul lăsând în urmă cicatrici care nu vor dispărea niciodată. Din acel moment, interesul soțului meu față

de mine s-a risipit. Încercând să își recapete banii, dar fără succes, acesta nu a avut de ales decât să se obișnuiască cu prezența unei femei îngrozitoare în casă.

Încetul cu încetul, comportamentul acestuia a început să se asemene celor din fostul meu adăpost, până ce a devenit mai rău. Nu uita să îmi reamintească zilnic, prin pedepse corporale greu de îndurat, ce nenorocire am adus și la casa lui.

După o perioadă, în care am fost ascunsă de ochii societății, lumea a început să își pună întrebări legate de soția mărețului om de afaceri. Pentru a-și salva reputația, domnul Casey a declarat că am înnebunit din cauza morții mamei mele vitrege, pe care o iubeam foarte mult. Evident, cea mai mare minciună pe care o putea spune, dar care mi-a și blocat calea de evadare deoarece orice aș fi spus, din acel moment, nimeni nu m-ar mai fi luat în serios.

Un timp, mi-am distras frica cu treburile casei, pe care eram obligată să le fac și cu singura mea plăcere, cititul, încercând să ignor faptul că soțul meu venea cu fete de aceeași vârstă ca mine în fiecare seară și să suport atacurile violente ale acestuia. Dar într-o seară, când acesta a venit de la o întâlnire de afaceri, beat, m-a chemat în camera pentru oaspeți, a luat biciul pe care îl folosea la călărie și din casă s-au auzit urlete de disperare câteva ore bune. Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că dacă nu fug din acest cuib al groazei, îmi voi vedea sfârșitul într-un viitor apropiat.

Așa că, acum două luni, când soțul meu era ocupat cu alte dame, am spart geamul odăii în care dormeam, și am fugit fără să mai privesc în urmă.

Acum realizez cu câtă speranță am plecat atunci. Dar frica, disperarea foamea și oboseala nu au dispărut și nici nu am vreo idee cum să le rezolv. În articolele de ziar sunt descrisă ca o nebună evadată din căminul soțului ei iubitor, care este un pericol pentru societate și trebuie prinsă.

Sunt extenuată, nu mai am puterea să fug și să stau ascunsă ca un om speriat și de umbra sa. Necazul a devenit prea mare ca să pot lupta singură pentru propria-mi cauză...

Așa că, voi face ultima mea acțiune în calitate de om laș...

**Renunț!**

04:00



*Munteanu Iolanda-Vasilica*

Mike era la pământ. Încerca din răspuțeri să se ridice, însă în zadar. Simțea în piept o presiune din ce în ce mai mare, care aproape că nu îi mai permitea să respire. Durerea i-a pus stăpânire pe tot corpul. A simțit o altă lovitură, atât de puternică încât îi tăie respirația. Mușchii i s-au relaxat brusc, inima a încetat să mai bată. În sfârșit toată durerea a pierit, la fel ca și el.

\*

Era vineri seara, Kate se întorcea acasă, plină de nerăbdare să-ți întâlnească soțul. Lucrurile mergeau din ce în ce mai bine pentru ea, mai ales de când și-a împlinit visul pe care îl avea încă din copilărie: devenise procuror criminalist.

Zilele îi erau extrem de încărcate, dar reușea să facă față, fapt datorat mai ales lui Mark, cel care cu puțin timp în urmă îi devenise soț și cel care o făcea să uite de toate greutățile prin care trecea.

\*\*

Ora 04:00, telefonul lui Kate începe să sune. Așa cum bănuia, avea un nou caz de rezolvat, trebuia să plece la intervenție.

„Un bărbat de aproximativ treizeci și cinci de ani găsit decedat în propria casă” asta era tot ce reușea să își amintească din informațiile primite, mult prea obosită fiind ca să rețină mai mult.

Ajunsă la locul intervenției, Kate intră în casă și este izbită de un miros puternic de sânge, fapt care o făcea să anticipeze ceea ce urma să vadă. Intră în bucătărie, unde, pe podea, zăcea într-o baltă de sânge cadavrul unui bărbat plin de vânătăi și lovituri de cuțit. Chipul lui, cu toate că era desfigurat, i se părea cunoscut... semăna izbitor cu Mike, colegul de facultate a lui Kate, alături de care petrecuse cele mai frumoase clipe din tinerețe. Preț de câteva

secunde Kate a rămas blocată, dar apoi și-a revenit, știind că avea multă treabă de făcut.

După patru ore de investigații, nimeni nu a reușit să găsească vreo amprentă sau poate vreun indiciu care să ajute la descoperirea criminalului, pesemne că individul își făcuse treaba cum trebuie.

Kate era din ce în ce mai nervoasă, dar încerca să se controleze, fiind sigură că în cele din urmă va reuși să rezolve și acest caz. Nu își putea scoate din minte imaginea cadavrului, iar gândul că acel chip mutilat ar putea fi chiar al celui ce îi făcuse studenția mai frumoasă, o făcea să se agite și mai tare. Trebuia să afle cu orice preț cine era criminalul.

Simțea nevoia să îi povestească lui Mark tot ceea ce se întâmplase, așa că porni spre casă. Spre surprinderea ei, casa era goală. Un singur buchet de trandafiri albi pe masă și un bilet pe care scrie „Am plecat la birou. Mă întorc până la ora șapte. Te iubesc!”. Un zâmbet i se așterne pe față. Acum se simțea mai bine, așa că s-a băgat în pat pentru încă câteva ore.

Când s-a trezit, Mark era deja acasă, se pare că a dormit mai mult decât plănuise. Se ridică din pat și se duce în bucătărie, unde începe să îi povestească soțului tot ceea ce se întâmplase.

-Știi, Mark, bărbatul acela îmi părea extrem de cunoscut. Semăna izbitor de tare cu Mike, fostul meu coleg despre care îți povestisem atât de multe. Încă nu am reușit să aflăm date despre identitatea lui, dar sunt aproape sigură că el este. Oare ce psihopat a putut ucide un om atât de bun?

-Sincer, mă îndoiesc că ar putea fi el. Nu l-ai mai văzut de atâta timp, de unde știi că nu s-a mai schimbat? Și până la urmă, chiar dacă ar fi el, de ce te consumi atât de mult? Nu poți schimba situația. Eu zic să te liniștești, ai avut o zi grea. îi răspunse el cu un ton rece, ca de fiecare dată când Kate aducea în discuție și alți bărbați.

„Cred că Mark are dreptate, au trecut atâția ani de la terminarea facultății, cum aș putea ști dacă el mai arată la fel?” se gândi Kate, însă deodată își aminti de albumul cu fotografii pe care îl umpluse cu poze din facultate. Simțea nevoia să se uite la o poză cu Mike, așa că se ridică să aducă albumul. Deschise sertarul, iar albumul era deasupra, de parcă cineva tocmai îl răsfoise.

În ciuda faptului că era convinsă că în album existau mai multe poze cu Mike, în el nu există nicio astfel de fotografie, ba chiar albumul era pe jumătate gol, ca și cum cineva luase pozele din el.

Nu mai înțelegea nimic, era total nedumerită. L-a întrebat pe Mark dacă are vreo legătură cu asta, însă nici el nu știa despre ce este vorba. Telefonul lui Kate sună din nou, acum cadavrul a fost identificat: Peterson Mike, 36 ani. Frica ei devenise realitate.

-Trebuie să plec din nou la locul crimei să văd dacă s-au găsit indicii, pot pleca cu mașina ta? Îl întreabă pe Mark, care la început a ezitat, dar într-un final a acceptat.

Lucrurile deveniseră din ce în ce mai încurcate pentru Kate. Coborând scările, încerca să pună lucrurile cap la cap, dar în zadar. Ce să se fi întâmplat cu fotografiile? Și de ce era Mark așa ezitant?

Deschise portiera mașinii și încremeni. O izbi același miros de sânge pe care îl simți în nenorocita aia de casă. Acum totul prindea contur, dar încă nu îi venea să creadă. Nu putea percepe un asemenea adevăr: chiar soțul ei să fie principalul suspect pentru o crimă înfiorătoare. „Dar de ce?” era singura întrebare care îi veni în minte, dar apoi se gândi la toate crizele de gelozie pe care le avuse Mark de-a lungul relației lor. „Să fi fost oare vorba de o nouă criză de gelozie? Ce să fi făcut cu pozele?”

Porni mașina și plecă la drum. Minte îi era plină de gânduri. Oricât de tare ar fi încercat să găsească o altă explicație pentru cele întâmplate și oricât de mult încerca să se mintă că toate cele de până acum erau doar niște iluzii și că de fapt criminalul nu a fost descoperit încă, creierul ei știa adevărul: soțul ei era un criminal.

Nu mai voia să meargă la locul crimei, nu mai avea sens să o facă. Toate indiciile au fost descoperite. A ales să se plimbe cu mașina pe un drum pustiu.

Deja se înnoptase. Kate se gândi că trebuie să se întoarcă acasă să discute cu Mark, dar ce să mai discute? Îi era greață să se gândească la omul pentru care acum câteva ore și-ar fi dat și sufletul. Situația o depășise, era obosită. Se uită la ceas, ora 04:00. Piciorul îi apasă involuntar pe pedala de accelerație, brațele se desprind de volan, totul în fața ei se întunecă, iar apoi aude un bubuit puternic. Nu putea deschide ochii. Simțea cum sângele i se scurge picătură cu picătură din artere.

Durerea i-a pus stăpânire pe tot corpul. Deodată respirația i s-a tăiat. Mușchii i s-au relaxat brusc, inima a încetat să mai bată. În sfârșit toată durerea a pierit, la fel ca și ea.



## REVERII

*Novac Filip*

Victor pășește în liftul ale cărui uși tocmai se deschiseră și își găsește, cu greu, loc printre ceilalți angajați care și-au terminat programul. Plictisit fiind, ca întotdeauna, începe să-i analizeze. Toți arată la fel, majoritatea bărbați, tunși scurt, îmbrăcați în costume, niciunul care să îi atragă atenția. Îi urăște pe toți, îi vede ca pe niște roboți care doar își fac treaba, fără să aibă trăiri, păreri sau idei. La cum a ajuns el să fie unul dintre ei nu mai voia să se gândească. Pentru el, faptul că se numără printre furnicile de la departamentul de contabilitate al mușuroiului ce este compania la care lucrează, se simte ca un blestem. Totuși, este conștient că nu soarta l-a adus în această situație, ci el însuși, dar a ajuns prea rupt de realitate pentru a mai încerca măcar să schimbe ceva

După o călătorie cu metrourl, la fel de neinteresantă ca ziua la serviciu, Victor intră în apartamentul în care locuiește singur. Nu este foarte mare, dar nu a simțit niciodată nevoia de mai mult. Când intri ai impresia că te afli în alt secol, toată mobila este de modă veche, sufrageria e plină de portrete care parcă te privesc căutând să te judece. Poate altcineva s-ar simți intimidat, dar lui Victor îi țin de urât. Lângă fereastră are mult iubita bibliotecă ce conține doar opere clasice, aranjate după naționalitatea autorilor. Ține foarte mult la ordine, ceea ce se observă în toată casa. În mijloc se află canapeaua pe care se întinde după ce își lasă paltonul în cuier. Ațipește, fără să vrea, îmbrăcat în hainele de serviciu.

Se trezește, nu mai ține minte ce a visat, dar îl tulbură ceva. Se ridică cu greu, se schimbă și face un duș. Simte nevoia de a citi, în ultimul timp nu mai reușea să rămână concentrat, mereu era furat de gânduri, ceea ce făcea ca numărul de cărți citite să scadă substanțial. Se simțea vinovat, dar nu găsea o soluție. Decide să își încerce norocul cu niște povestiri scurte de Bukowski. Intră în bucătărie, deschide geamul, trage un scaun lângă el, își

aprinde o țigară și începe să citească.

Se ridică după câteva minute, dintr-odată își dorește mult să cânte la chitară, nici zece pagini nu a citit că deja a renunțat, dar nu se poate abține. Așa i se întâmplă mereu, când începe ceva simte imediat nevoia să facă altceva. Ia chitara fixată pe unul dintre pereții dormitorului, se pune pe pat, o acordează și începe să cânte o piesă simplă.

Când termină, încep niște aplauze puternice, se află într-un fel de pub. E plin de oameni, Victor stă pe scaunul de pe mica scenă cu chitara în mână. E complet surprins de cum a reacționat publicul. Are o stare care nu se poate descrie decât ca pură fericire. Își trăia visul.

-Vă mulțumesc, urmează o mică pauză!

Bea un pahar cu apă după care se ridică și merge până la masa unde se află prietenul său din copilărie, David.

-Bravo, frate, uite ce atmosferă ai făcut, de mult nu am mai văzut ca toată lumea să fie așa atentă la un concert de aici.

-Parcă nu îmi vine să cred, mi s-a demonstrat în sfârșit că sunt bun. O să le arăt alor mei că se poate și cu muzica, nu am nevoie de facultatea lor.

-Da, dar...

Sună telefonul, Victor se trezește la realitate, își dă seama că a lăsat chitara și s-a pierdut, din nou, în vise. E ceva ce face de când e copil, trăiește în propria lui imaginație, dar de câțiva ani, viața imaginară îi place mult mai mult, e singurul lucru care îl face să se simtă viu. Doar locul de muncă îl mai leagă de realitate. Mereu a iubit muzica și a visat că ar putea fi artist, dar nu a reușit să exceleze. La chitară nu a trecut de nivelul mediu, iar voce nu a avut niciodată. Însă, în închipuirile lui, este mereu cel mai bun. De aceea le iubește, poate să aibă tot ceea ce își dorește, iar viața nu îi oferă.

Lui Victor i se face foame, își gătește ceva, mănâncă încet, iar apoi se hotărăște să facă curat prin casă. În timp ce dă cu aspiratorul, niște mâini delicate îl cuprind din spate. Se întoarce, iar în fața lui se află o femeie superbă. Au aproape aceeași înălțime, e finuță, exact cum îi place lui, are părul șaten, până la umeri și niște ochi căprui care par verzi în unele lumini.

-Dragule, nu ai vrea să facem ceva împreună? Poate ne uităm la un film.

-Da, e o idee bună, nu prea am petrecut timp azi, termin imediat aici.

-Mă bucur, te iubesc!

-Și eu te iubesc!

O prinde de talie, ea de după gât și încep să se sărute pasional, buzele ei erau ca marginea unei galaxii, îi făceau picioarele lui Victor să se înmoaie. După sărut, se țin în brațe multă vreme.

-Ah, băga-mi-aș...!

Victor cade pe jos, se împiedicase de masă. Se ridică, se pune pe canapea și își dă seama că a pierdut ore învărtindu-se prin casă, vorbind singur și sărutând aerul. Acestea erau unele dintre cele mai frecvente scenarii pe care și le făcea în mintea sa. Cele în care era iubit. A fost mereu un romantic incurabil, a iubit multe femei, iar puține l-au iubit înapoi. Și acelea nu l-au iubit cum a vrut el. Niciuna nu a apreciat latura aceasta a lui, el le dedica poezii, iar ele râdeau și nu păreau să simtă, pentru el, o dragoste atât de puternică cum simțea el pentru ele. Poate cea mai mare dorință a lui era chiar aceasta, de a fi iubit. Credea, în adâncul lui, că prezența unei femei în viața sa îl va salva, îl va readuce cu picioarele pe pământ.

Încă stând pe canapea, se gândește la consecințele pe care le are această rupere de realitate. Tot timpul pierdut, prietenii de care s-a îndepărtat, familia cu care nu mai are aproape niciun contact. Dar nu e prima oară când are o astfel de conversație cu el însuși, în care încearcă să se convingă că nu este pe drumul cel bun. De fapt, are această discuție în fiecare zi și ajunge mereu la aceeași concluzie. Trebuie să se oprească. Însă nu se poate abține. E un cerc vicios, De ce s-ar opri vreodată când aceea e singura lui sursă de fericire. E ca un Don Quijote contemporan, dar conștient de propria boală. Dar dacă această a doua viață imaginară îl face fericit, e oare ea un lucru rău?

**ERGO**



***Olariu Eveline-Maria***

*Tot ceea ce fusese important murise, lăsând un gol mare în urmă.*

## I

Era o zi senină de primăvară, vântul adia ușor, soarele timid își făcea și el apariția printre perdelele de mătase a căror culoare era modificată de către sutele de țigări ce fuseseră aprinse. În interiorul apartamentului cu două camere, aerul închis și liniștea înmormântală dădeau senzația unui spațiu gol, uitat de lume. Ferestrele mari ce făceau legătura cu prezentul, fuseseră ignorate pentru o perioadă lungă de timp, dându-le un aspect neîngrijit. Mirosul proaspăt de cafea era singurul care părea să aducă o notă vie întregului peisaj dezolant. Cerneala uscată a unei călimare ce fusese răsturnată asupra zecilor de foi împrăștiate pe biroul ce demult a dat naștere celor mai citite și valoroase lucrări, așteptau melancolice să reintre în rolul lor obișnuit.

## II

Nu putea trece o zi fără ca Anelisse Delon, să nu fie recunoscută pe stradă. Pasiunea pentru scris s-a născut din durerea resimțită în cel mai cumplit moment al vieții ei, pierderea unei persoane dragi. La mai puțin de cinci ani de la căsătorie, aceasta și-a pierdut soțul în urma unei boli, un cancer galo-

pant. Atunci Anelisse a realizat că tot ceea ce fusese important murise, lăsând un gol mare în urmă.

Popularitatea ei a crescut cu fiecare carte publicată și fiecare premiu câștigat, devenind o persoană influentă. Astfel că odată cu aceste schimbări au apărut în viața ei diferite evenimente la care participa alături de grupuri mari de prieteni și cunoștințe, însă care nu aveau să-i aducă decât o bucurie de scurtă durată.

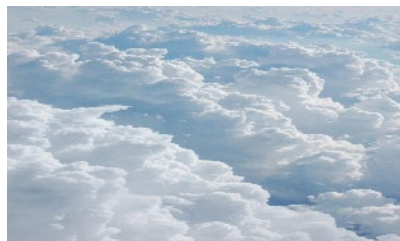
## III

După cincizeci de ani de activitate Anelisse renunțase la pasiunea ei pentru scris. Singurătatea fiind un sentiment omniprezent în viața ei pe care îl combate savurând o ceașcă de cafea și citind operele publicate de-a lungul timpului.

“Cititul, cea mai bună atitudine pentru a ține la distanță singurătatea absolută.”- William Styron



## TRAGEDIA



### *Pepene Emilia Gabriela*

Femeia. Dumnezeu a pus femeia într-un vârful de lume și a lăsat-o acolo, ca cea mai înaltă dintre frumuseți, spre a-i mângâia privirea. Femeia sta într-un cerc de lumină, înconjurată de pajiști, munți și răcoare, ferită de intemperii, de oameni și de celelalte năpaste ale lumii. Acolo unde nu o putea ajunge nimeni și nimic, femeia stătea sub ochii lui Dumnezeu într-o seninătate sfântă ce aducea bucurie pe chipul Creatorului.

Într-o zi din cele fără de număr, o sămânță de gând a început să fremete în pânțele femeii, răspândind o lumină caldă ce a bucurat pe dată inima acesteia, înălțând-o pentru o clipă, chiar mai sus de culmile pe care o pusese Dumnezeu, într-o ciudată stare de frenezie. Acela a fost primul simțământ al femeii, care întrunea toate simțămintele știute acum, însuși sentimentul care le-a creat pe toate celelalte. Atunci femeia a căzut în genunchi în fața Domnului și i-a mulțumit și a cerut iertare plângând. Dumnezeu a ridicat-o și a risipit zgomotul ce a lovit ființa femeii apoi a așezat-o din nou între munți și mai înalți, și mai răcoroși, căci știa că ea va avea parte de căldura ei.

Înainte de a aduce lumea în universul femeii trebuie să amintim că ea nu era Eva, nu era nici curioasă, nici doritoare, și nu cunoștea altceva decât lumina ce îi străbătea pleoapele închise, căci aceasta nu își deschidea ochii niciodată, ci doar inima la auzul glasului lui Dumnezeu căruia îi răspundea plecându-și capul și zâmbind. Aceasta nu știa de cuvânt, căci cuvântul încă nu exista, până ce, din interiorul ei auzi un alt glas decât cel știut. Acela lumina ce sălășluia în pânțele femeii îi povesti acesteia despre toate minunile lumii. Îi povesti despre soare, despre pământ, despre ape, foc și fulger, despre dans, despre joc și despre muzică. Îi povesti despre vânturi, despre frunze, despre iarba moale, despre brazi, nuferi și alte flori. Îngerul îi povesti femeii și despre albine, despre păsările, peștii și broaștele care zburau în cer și înotau în ape. Tot acesta îi povesti și despre mame și tați, despre animale,

despre blană, despre carne și despre sânge. Și femeia sta și asculta toate cele ce i le spunea îngerul într-o liniște absolută, surzând la auzul celor care încă nu erau. Și așa a început femeia să vorbească fără cuvânt cu pruncul său, născându-se în ea ceea ce era deja și ceea ce avea să fie și astfel viața sălășluia în interiorul femeii și îi dădea acesteia viață. Mama își iubea pruncul și acesta o iubea pe ea iar Dumnezeu privea la ei.

Zi de zi femeia asculta glasul pruncului și amândoi pluteau în acel colț de lume într-un dialog continuu. Doar când acesta i-a povestit mamei sale despre fericire, tristețe, lacrimă, necaz, pasiune și toate cele ce se simt dincolo de cuvinte, femeia a tremurat, amintindu-și de primul dintre sentimentele pe care le-a simțit, care era chiar acela ce sălășluia într-însa. Iar când îngerul i-a spus femeii despre om, aceasta, din pricina tumultului a deschis ochii iar munții din jurul ei s-au fărmat, iarba a crescut și nu mai era moale, ci aspră. Femeia își simții picioarele pe pământ. Picioarele femeii nu mai erau curate, ci pline de praf și moloz. Vântul o suflă pe femeie către mare, iar aceasta se sprijini de trunchiul unui copac, spre a nu cădea în lume, dar trunchiul s-a frânt la atingerea ei. Mâna femeii, picioarele femeii sunt acum pline de răni și de sânge, iar vântul o împinge prin tăișul frunzelor către valuri. Marea o îneca pe femeie în valurile sale, o trânti de mal și apoi o înghiți iar între valuri, aruncând-o pe pământ și trăgând-o cu sete înapoi în vârtoare. Femeia află astfel ce era aerul când se zbătură în ea plămâni ce i-l cereau din ce în ce mai des și din ce în ce mai mult. Furtuna se opri, iar aceasta își dădu seama că în larma din jurul ei, nu mai auzise de mult glasul pruncului. O suferință mută îi cuprinse întreaga ființă, căci nu mai putea nici măcar să plângă, ci se îneca cu orice sunet ar fi încercat să iasă dintr-însa.

Oamenii au găsit femeia mută pe malurile mării, îngropată în nisip, au dus-o la casa lor, au spălat-o, i-au pieptănat părul devenit acum roșcat, au îmbrăcat-o și i-au dat să mănânce și să bea apă dulce și curată. Oamenii au văzut că femeia ducea cu sine pe pruncul ei nenăscut și au pus-o să nască. Aceasta plângând le-a spus oamenilor că nu are cum să nască, nu acum. Multe mai aveau pruncul și cu mama sa să își spună până să ajungă în lume dar aceasta a ajuns la ei înaintea vremii, iar femeia, aflată acum într-o odaie întunecoasă săpată în pământ își născu copilul în nădușeală, zgomot și în bezna pe care zadarnic încerca bătrâna moașă să o alunge cu flacăra lumânării.

În urma chinurilor facerii, femeii i s-a înnegrit pielea de marmură, ochii i s-au înroșit, părul a început să îi cadă iar coloana nu îi mai era dreaptă.

Aceasta încercă să se ridice dar acum nu mai putea merge, se putea doar târî ca să încerce să iasă din odaia unde a fost osândită unei asemenea suferințe. Pruncul i s-a născut orb, cu o aripă în loc de mâna dreaptă, cu părul blond și ochii reci, de sticlă. Oamenii, când au văzut această oroare...

Mai multe nu aș ști să vă spun, nu pot spune dacă pruncul a trăit, dacă a crescut, dacă lumea și-a dat seama că el seamănă cu mama lui și cu Dumnezeu. Nu pot ști nici dacă mama a trăit sau dacă îngerul, pruncul ei, a mântuit suflarea omenească. Nu știu dacă acel colț de lume al femeii mai există, dar dacă totuși a fost, asta înseamnă că poate fi în continuare, acolo între vârful, în liniște și răcoare. Mai multe nu aș putea să fac decât să mă întreb unde a început tragedia?



## CONCERT DE VIVALDI

*Pintilie Daria*

„Nu așa! Știi ce e un bibelou? Așa se ține.”

Remarcă usturătoare pentru mine, la cinci ani, dar bine intenționată. Acestea au fost printre primele cuvinte atunci când am luat vioara în mână.

Dorința de a cânta, de a fi artistă, nu doar pentru mine, ci și pentru cei care urmau să mă asculte, a înflorit acum mulți ani în sufletul meu. Totul a început ascultând lecțiile de vioară ale verișoarei mele. Cuminte, retrasă, cu o carte în mână citind fără oprire pe canapeaua aproape ponosită, așa stăteam sâmbătă de sâmbătă cu acordurile “Concertului” lui Vivaldi sau ale melodiilor grele din Klenk venind din vioara ce nici nu știam că va deveni a mea.

„-Citește-mi paragraful ăsta.” S-a auzit glasul impunător al profesorului cu ochii blânzi, dar totuși pătrunzători, cu părul ce purta urmele anilor trecuți prin el, cu postura mereu dreaptă, de neclintit, și acum cu degetul pe un anume rând din cartea pe care o țineam strâns în mâini.

Am înțepenit.

„-Iar când vei simți că cerul se va răsfrânge asupra ta, apropie-te de...”

„Începând cu săptămâna viitoare, vreau să vii la cursuri. Și nu ca să citești.”

Șocată de ceea ce am trăit într-o zi care ar fi trebuit să fie una obișnuită, a început discuția cu părinții mei. După zile întregi, neînduplecați de rugă-

mințile stăruitoare ale mele, cu toată vâna unui copil de cinci ani, m-am dus la verișoara mea și i-am cerut vioară pe care odată ce am luat-o în spate, am putut să simt atât greutatea instrumentului, cât și a lucrului pe care urma să îl încep.

“-Ia vioara în mână. Nu așa! Știi ce e un bibelou? Așa se ține. Ține-o bine, că e de două ori cât tine. Întoarce-te spre Răsărit și spune așa: Aju-tă-mă, Doamne, să pot face acest instrument.” Un început promițător. Deja mi se făcuse frică, dar cu încredere în propriile forțe, am spus:

“-Ajută-mă, Doamne, să pot face acest instrument.”

Sala micuță de lectură în care repetam avea întotdeauna un aer cald, ce mă făcea să simt că sunt cu adevărat acasă, dar grădina ce o înconjura era de fapt esența frumuseții aceluia loc. Asta până auzeam “Măi, Vasile!” și primeam mustrarea că nu m-am pregătit îndeajuns și că fără muncă nu o să ajung nicăieri.

“Dar eu vreau la “Orchestra Simfonică din București”, domnule profesor” am îngânat.

“În ritmul ăsta n-ajungi nici la nunta din sat, darămite la orchestră. Pune mâna și învață.”

Mereu același răspuns, dar cumva știam că pot mai mult... știam că și el este conștient că pot mai mult și mă alinam cu gândul că voia doar să mă impulsioneze.

Îmi amintesc acum cu drag momentele în care după lecții, învățăminte și repetiții, mă lua de mână și-mi prezenta natura în detaliu. Aici o floare înmiresmată, acolo o vie cu struguri zemoși, dincolo un copac abia înflorit, dincoace o vrăbiuță zgribulită. Era sensibil undeva în adâncul lui, dar primordială pentru el era realizarea mea ca violonistă, așa că după o prezentare detaliată a frumuseților pe care le-a lăsat Dumnezeu, începea crunta lecție de logopedie.

“O să fac om din tine.” Și a făcut. Aveam un carnețel în care primeam mereu nota și tema. Mare îmi mai era bucuria când vedeam un zece impecabil, fără observații, fără clasicul “învață, muncește, repetă”. Zburam cu vioara în brațe și fiecare coardă parcă îmi deschidea un nou orizont. Dar odată cu nota și învățămintele de profesor, venea clipa în care îmi întorcea carnețelul la ultima pagină și scria citeț, impecabil: “a merge”. Eu merg, tu mergi, el merge...

Accent pe fiecare „r”, gura deschisă, zâmbet, postura dreaptă și siguranță pe voce.

„Dacă mai continui cu eu meg, el mege, n-ajungi nici măcar la interviul pentru orchestră.” Încă o remarcă acidă.

Ușor, ușor, ambiția a început să crească în mine, iar determinarea de a-i demonstra că voi reuși nu mai avea limite.

Îi ceream cărți cu poveștile greilor muzicii, teorie muzicală și tot felul de metode de a evolua și a mă autodepăși. Îmi plăcea să citesc, și cu atât mai mult m-am simțit motivată să termin chiar și câte două romane pe săptămână. Încă păstrez în biblioteca mea tot ce am despre Paganini, Yehudi Menuhin, cei care îmi erau exemple și modele clare ce dovedeau că munca despre care îmi vorbește domnul Vinca, va aduce cele mai dulci roade.

După progrese, nopți nedormite, degete tocite și învinețite de la atâtea repetiții, și nu în ultimul rând, în sfârșit susținerea deplină din partea părinților, următorul moment a fost cel în care am simțit că lumea mi se prăbușește în fața ochilor, că totul s-a oprit și că mă desprind de realitate. Apelul telefonic care de obicei aducea doar vești bune, acum îmi spunea cât de tare s-a îmbolnăvit domnul Vinca și că mă cheamă să mă vadă pentru o ultimă oară.

Cu sufletul în bucăți, am ajuns la căpătâiul patului său. Șiroaie de lacrimi au apărut pe obrajii mei, în timp ce îl țineam de mână pe cel neclintit, mereu puternic, și îl întrebam ce concert vom mai învăța ora viitoare. Dar privirea blândă a profesorului devenea din ce în ce mai pierdută, și gestul lui de atunci îmi provoacă până și acum durere și dor în suflet. S-a ridicat ușor din pat, și mi-a pus în brațe vioara lui, despre care îmi povestise că a dus-o prin toată lumea, că și-a câștigat traiul cu ea și că „trebuie cântată, măi mamă”.

O lacrimă s-a rostogolit peste carcasa prăfuită, am strâns-o la piept, și am luat-o ca pe o misiune.

Așa s-a stins domnul Vinca, cel care mi-a dat aripi de zbor, sfaturi de părinte, severitate de profesor, și căldură nemărginită. Nu mi-a fost ușor, cu greu m-am desprins de el, dar niciodată de amintirea lui. Fiica lui, prezentă la înmormântare, îmi spusese chiar cât de mult m-a iubit profesorul meu de suflet, și că pentru el, eram o a doua fiică a sa și un potențial uriaș ce își va găsi locul în lumea muzicienilor.

Diferiți filozofi au fel și fel de concepții asupra morții, asupra trecerii

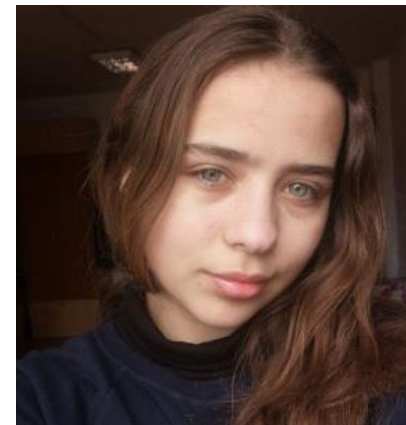
unui suflet în neființă. Eu aleg să cred că fiecare are un rai propriu, iar raiul profesorului Vinca, cu siguranță conține Primăvara lui Vivaldi. Totuși, moartea este destinația pe care o împărtășim cu toții, șterge cele vechi pentru a face loc celor noi, însă în sufletul meu mereu a fost nedrept. De ce mi-a fost luat îndrumătorul de lângă mine? Răspunsul la întrebare avea să mă întărească și să-mi ofere liniștea că domnul meu profesor m-ar putea asculta din lojele cele mai înalte, fără să mai plătească vreun bilet.

Ultimul cântec pe care i l-am cântat a fost în momentul său final, întins între cele patru scânduri. Îmi tremurau mâinile. Urma să cânt “Concert” de Vivaldi, și nu în fața oricui, nu cu orice vioară, și nu în orice moment. Pentru prima dată, am simțit cum nu doar vioara suspina și îmi plângea stăpânită de degetele mele, ci și eu vărsam lacrimi ce greu puteau fi stăpânite.

Îi uram doar un drum lin către primăvara pe care a avut grijă să mi-o semene în suflet.

Am ajuns acasă, am ascuțit arcușul sec de putere și melodie, mi-am pus vioara cu grijă în carcasă, mi-am mai luat o dată la revedere de la primul meu profesor, și am adormit, pentru că nu-mi puteam permite să întârzii ziua următoare la prima mea repetiție cu Orchestra Simfonică din București.

## ULTIMA CHEMARE



*Pintilie Ecaterina*

*Îi era frică.*

Rătăcea prin pădurea întunecată în timp ce, din cer, cădeau miliarde de lacrimi înghețate. Vântul șuiera printre arborii vechi de peste 100 de ani, iar, din când în când, o bufniță mai tulbura liniștea pădurii prin strigătul ei disperat îndreptat spre o altă lume, una născută din grotesc. Pădurea părea vie în acele clipe și nu părea a fi de bine.

Avea o senzație ciudată. O senzație că zeci de ochi o priveau. Inima îi pulsa din ce în ce mai repede, iar frica și haosul o cuprinsese în totalitate. Nu știa ce face sau încotro se îndreaptă. Minteia Anniei era covârșită atât de confuzie, cât și de nesiguranță. Toată această situație a fost cauzată doar de simplul fapt că, visase un lup alb, precum cel din legende, ce a îndemnat-o să îl urmeze în pădure spre tărâmul vechilor strămoși. Acum, regretă că s-a aruncat într-o așa căutare fără rost, într-o pădure labirint precum cea din poveștile pentru copii cu prinți și prințese; că a crezut în visul ce părea a fi o viziune soră cu realitatea. Se trezise brusc din vis, se îmbrăcase fără să aibă în vedere noțiunea timpului ieșind din casă în liniște și pornind spre pădure doar cu o lanternă în mână, când afară viscolea puternic.

-Ce nebună sunt să fac un așa lucru tâmpit! se muștră de una singură.

„Mie-mi spui ...” îi răspunse subconștientul ei.

-Cum să fac așa ceva fără să mă gândesc? Să plec de nebună prin pădure în miez de noapte? Să nu mă uit măcar la ceas? Ce om normal ar face așa ceva?

„Tu nici în mod normal nu te uiți la ceas. Tu nici măcar nu ai un ceas. Poate că ce ai visat, nu a fost decât o nălucă, iar acum nu o să te mai poți întoarce acasă, geniule.”

-Mersi pentru încurajare, nu era necesar, își zise cu reproș.

„Cu plăcere!” îi răspunse bucuros, subconștientul.

Certându-se cu subconștientul ei, mergea în gol, privind spre nicăieri. Bruscuț, aude ceva pocnind în pădure, urmat de câteva urlete.

„Aici ți-a fost, asta pare să fie o haită de lupi...”

-Asta nu e a bună...

Zicând aceasta, o ia la fugă prin codru. La un moment dat, se împiedică de o creangă și, făcând contact cu pământul înghețat și moale, cade într-o stare de inconștiență. Se trezește bruscuț la marginea unei peșteri. Ninoșoarea se opri și luna plină lumină acum întreaga natură cu razele ei pale. În zăpadă, încă se putea observa dâra lăsată de corpul ei ce părea să fi fost târât până aici, alături de mai multe perechi de urme de animal. Păreau a fi urme de câini, dar aveau dimensiuni mult mai mari pentru a fi comparate cu acestea.

„A, super, te-ai trezit.”

-Ce s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat asta? Cum de încă trăiești? Ce cauți aici?

„Ia-o mai ușor cu întrebările. Par eu a fi atotștiutor? Sau Demiurg, cumva?”

Un alt rând de întrebări o învăluiau acum. Poate că răspunsul se afla chiar sub nasul ei, doar că ea nu-și dădea încă seama. Încerca să-și amintească orice, dar fără folos. De după copaci au apărut patru pui de lupi ce au făcut stânga-mprejur și au dispărut în întunericul ce învăluia pădurea care, acum câteva momente, era inundată de lumina albă a lunii. Vântul începu să adie ușor, iar zgomotul provocat de foșnetul crengilor conturau niște voci ce o îndemneau să urmeze mai departe umbra.

-Ce umbră? se întrebă și începu să scaneze perimetrul locului.

Deodată, de după arborii înspăimântători, se întrezărește o umbră impunătoare ca de fiară, ce se îndreptă spre gura peșterii, oprindu-se în fața locului. Annie, în acel moment, își înfruntă frica ce voia să pună stăpânire pe sufletul ei, pentru a doua oară în acea noapte. Ușor, ușor, începe să se apropie cu pași sfioși, dar siguri, de umbra ce îi dădu bătăi de cap toată seara. Acesta

din urmă, anticipându-i mișcarea începu să se deplaseze și să se piardă în bezna grotei. Annie nu mai stătu pe gânduri și intră după ea în peșteră, cu frica încă pulsându-i în vene. Aerul răcoros ce o lovi, o făcu să se oprească și să se înconjoare cu brațele. Șoaptele începură din nou să se audă, de data aceasta din ce în ce mai puternic. Își îndreptă privirea spre singurul loc luminat de razele lunii ce pătrundeau în peșteră spulberând întunericul printr-o crăpătură făcută în piatră. Dar, nu mică îi fu mirarea când, în loc de o umbră înspăimântătoare, dădu de ceva și mai înfricoșător. În acea beznă cumplită se puteau zări doi ochi de culoare diferită, unul albastru și unul galben-auriu ce o priveau pe fată din depărtare. Aceasta se apropie de singura sursă de lumină din acel loc pentru a se putea face văzut. Fata se sperie cumplit la vederea lupului alb ca neaua și ochii atât de diferiți. Sentimentul de teamă o acaparase din ce în ce mai tare și se dădea o luptă cumplită în sufletul ei în acel moment. În schimb, nu-și putea lua ochii de la acel animal ce o privea în același mod. Annie se hotărî după multe secunde de meditare, să se apropie de el, fără a rupe contactul vizual. Proastă mișcare însă pentru că, fix în acel moment, lupul sări asupra ei, trântind-o la pământ. Respirația rece a acestuia îi umplea și mai tare inima de frică și, neavând ce face, închise ochii, încercând să facă pe mortul, crezând că, poate așa va scăpa. După câteva clipe, când se hotărî să deschidă ochii, observă că nu se mai află în acea grotă ci în camera ei, între așternuturile calde ale patului ei.

-Ce... Ce s-a întâmplat?

Ușa camerei se deschise, pe ea intrând mama acesteia.

-Bună dimineața! Trezirea și fuga la școală!

-N-Neața... atât reuși să spună, gândul său încă fiind la visul din noaptea precedentă.

Acestea fiind zise femeia ieși din cameră, Annie rămânând din nou singură.

-Ce ciudat... Ah... Ce-a fost asta? își zise scoțându-și mână de sub așternuturile albe.

Podul palmei sale era plin de sânge, acesta prelingându-se din zgârietura ce o avea pe mână.

-Nu se poate... zise îndreptându-și privirea spre fereastră.

## MAI EXISTĂ SPERANȚE?



*Pintilie Nicolae*

**O**ctombrie 1940... În depărtare avioane de luptă se apropie de Londra, traversând în ritm alert Canalul Mânecii. Survolarea acestora produce un hureit înspăimântător pentru populația, care prevenită, conștientizând dezastrele, se refugiază încotro apucă, chiar dacă e inutilă și în zadar orice încercare. După calmul de dinaintea furtunii, avioanele Germaniei naziste aruncă valuri de bombe și catastrofă, chinul începe: țipetele disperate ale locuitorilor care aleargă nebunește, blocuri care se prăbușesc unul după altul ca un joc de domino, flăcări care cuprind, sufocă tot orașul, copaci cu frunze sângerii, care frânți, se rostogolesc împreună cu bucăți de moloz, praf, cărămizi.

În toată atmosfera aceea disperată, apocaliptică, micul Charlie supraviețuind bombardamentelor se adăpostește lângă un zid dărâmat, fiind pe tot corpul plin de praf și de sânge. Amețit, dezorientat, neștiind unde se află, toate împrejurimile părându-se nefamiliare, nu știe unde-i mama, dacă mai are o casă. Charlie vrea să creadă că tot ce i s-a întâmplată fost doar o plămădire a imaginației sale copilărești.

Deoarece picăturile de ploaie îi biciuiesc fața și vremea se răcește, băiatul începe să tremure, căutând un loc unde să se adăpostească pe timp de noapte. Găsește o casă pe jumătate dărâpanată, se învelește cu o pătură roasă și adoarme.

În dimineața cenușie, sumbră, ploaia mărunță continuă. Charlie, după un somn prielnic, se trezește, deoarece foamea puternică îi slăbește puterile, iar frică tot crește. Iese din casă și observă locuitori ai Londrei care oferă cu compasiune ajutor și mâncare celor loviți, răniți, singuri. Charlie se teme să plece undeva și pur și simplu rămâne nemișcat.

După un timp apare dintre niște ziduri, un domn bine îmbrăcat cu o sa-

coșă în care se află mâncare și se îndreaptă spre el. Bătrânul îi oferă un măr, o bucată de pâine și o sticlă de apă. Băiatul le înșfacă rapid și le înfulecă lacom, tremurând și totodată curgându-i lacrimi de recunoștință.

- Cum te cheamă și câți ani ai, măi băiete? îl întrebă bătrânul după o scurtă tăcere

- Nu știu ce vârstă am, dar mă numesc Charlie, răspunse băiatul cu o voce stinsă, timidă.

- Eu mă numesc domnul Brown și îți propun să vii la casa mea, care se află la periferia orașului. Îți precizez că mâncare nu prea am, haine doar câteva rămase de la fiul meu, dar vei dormi într-un pat comod, aflat în aceeași cameră cu al meu.

Vocea dură a bătrânului îl făcu pe Charlie să refuze la prima vedere propunerea bătrânului, dar se răzgândi, gândindu-se că oricum e singur și, în cele din urmă acceptă.

Trecu o zi de când Charlie se afla la casa bătrânului Brown, iar băiatul stătea mai mult singur, neștiind ce să facă, că nu cumva să îl supere sau să îl deranjeze, mai ales că acesta fiind rigid, tăcut, preocupat de treburile lui, uita de prezența copilului. Cei doi se intersectau doar dimineața, la masa de prânz( de altfel singură masă pe zi) și înainte de culcare.

Într-o zi, o scenă semnificativă avea să îl șocheze complet pe domn și să îl apropie mai mult de micul Charlie. Astfel, într-o dimineață, după ce bătrânul pleca de acasă să mai ajute și alte persoane, copilul rămase singur acasă și descoperi o mică bibliotecă într-o cameră aflată lângă sufragerie. Din toată biblioteca alege o carte cu copertă îngălbenită, puțin ruptă și plină de praf: Copii căpitanului Grant de Jules Verne și se apucă să citească. Apropiindu-se ora mesei, domnul Brown se întoarse și îl surprinse pe Charlie care era în mijlocul lecturii.

- Cine ți-a dat voie să citești? îl întrebă pe un ton răutăcios.

- Îmi pare rău că nu v-am cerut aprobarea, dar vreau să înțeleg din această carte cum e să ai un tată...

- Ai fost crescut doar cu mama ta? întrebă bătrânul mirat.

- Nici nu știu. Poate că am avut și a murit în acest război.

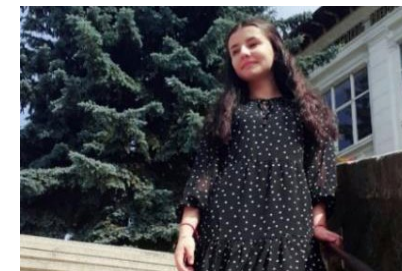
- Păcat! Sărăcuțul de tine, pe lângă faptul că ești singur aici, nici tată nu ai.

Și de atunci cei doi s-au împrietenit, Brown gândindu-se că poate îi va da el afecțiunea unui tată, că îi va umple acest gol imens, aproape în fiecare zi băiatul și bătrânul mergând să ajute alți oameni.

O veste, venită de nicăieri l-a pus pe bătrân la pământ, îmbolnăvind-l: copilul său, Ryan, a murit vitejește pe câmpul de luptă. În tot acest timp Charlie îi prepară mâncarea, îl ajută cu vorbe încurajatoare, îi citește cărți.

În cele din urmă, bătrânul și-a revenit și cei doi și-au continuat drumurile zilnice, cu dorința de a ajuta. Chiar dacă micul Charlie nu și-a regăsit părinții, nici nu a simțit lipsa lor, deoarece bătrânul îi oferea tot ce îi lipsea: grijă, mângâiere, ocrotire și, mai ales, iubire.

## **POVESTEA AUROREI**



*Pop Valentina Gabriela*

**A**urora a ales să își pună viața deoparte pentru Hristos la o vârstă fragedă. Ea a luat decizia să trăiască cu credință pentru viitorul soț, să nu își dăruiască inima, emoțiile sau trupul în relații de scurtă durată, ci să îl aștepte pe bărbatul pe care Dumnezeu avea să îl aducă în viața sa, într-o bună zi.

Aurora a trecut de douăzeci de ani, însă nu avusese o relație de prietenie cu băieți. Băieții se arătaseră interesați de ea dar Aurora se păstra pentru un bărbat a cărui viață era cu totul centrată în jurul lui Hristos, un bărbat care nu doar să îi aprecieze personalitatea și aspectul exterior, ci să fie și captivat de frumusețea interioară a ei.

Cu toate că dorea din tot sufletul să se căsătorească și să își întemeieze o familie, Aurora a trăit concentrată în totalitate asupra lui Iisus Hristos. Indiferent unde se afla, îi iubea și slujea pe toți din jurul ei. Nu vă gândiți că în felul acesta ea și-a amânat trăirea cu adevărat a vieții până când avea să îl întâlnească, în cele din urmă, pe băiatul potrivit, pe viitorul soț. Dimpotrivă, Aurora a trăit din plin și cu strălucire fiecare zi în parte, găsind o împlinire și o bucurie vie din relația sa cu Iisus Hristos. Nu era obsedată de ideea de a se face atrăgătoare pentru sexul opus. Mai degrabă, era preocupată de Prințul său ceresc. Aplauzele Lui erau singurele care contau pentru ea.

Aurora era (și este) o femeie atrăgătoare din punct de vedere fizic. Dar ea nu poseda acel gen de șarm care prezintă interes pentru majoritatea bărbaților moderni. Nu își cheltuia timpul și energia pentru a deveni mai ispitoare pentru lume sau mai atrăgătoare pentru bărbați. În schimb, își consuma timpul și energia ajutându-i pe săraci, învățându-i pe copiii mici și împărțind Evanghelia celor aflați în suferință. Era caracterizată de acel gen de puritate și inocență pe care majoritatea bărbaților din zilele noastre le iau de obicei în râs.

Trecând de vârsta de douăzeci de ani și îndreptându-se spre treizeci, oamenii au început să pună presiuni asupra ei, ca să încerce să pună mâna pe un bărbat, cât încă mai putea. „Ar trebui să te muți într-un oraș mare, unde sunt mai mulți bărbați disponibili și singuri” sugerau unii. „De ce nu începi să încerci un pic mai mult să atragi atenția băieților?” o îndemneau alții.

Era tentant să ascuți acele cuvinte bine-intenționate. Ea de întinerit, nu întinerea ci tânjea după o poveste de dragoste pământească. Majoritatea bărbaților buni pe care îi cunoscuse erau deja căsătoriți. Dacă niciodată nu va întâlni pe cineva? Dacă nu se va căsători niciodată?

Chiar dacă Dumnezeu nu avea să aducă niciodată un bărbat în viața ei, Aurora a decis să rămână pusă deoparte pentru cel care merita să o aibă ca soție. Iisus Hristos era sursa împlinirii ei. Chiar și în lipsa unei povești de dragoste pământească, Prințul său ceresc îi era mai mult decât suficient. Ea nu trăia pentru băieți. Nu trăia pentru o idilă. Ea trăia pentru El.

Într-o zi, pe când Aurora preda o lecție, un tânăr pe nume Milan a intrat în încăpere. Avea treizeci și doi de ani și nu își dăruise niciodată inima unei femei. În timp ce o asculta pe Aurora vorbind cu pasiune despre Iisus Hristos, Milan a devenit curios. Ochii ei străluceau, iar fața îi era îmbujorată în timp ce vorbea despre Iubitul sufletului ei. Părea să nu îi pese deloc de faptul că pasiunea sa copleșitoare pentru Dumnezeu ar putea să o facă să arate sau să sune ridicol pentru lume. El nu văzuse niciodată o femeie care să scânteieze cu o asemenea strălucire, cu o asemenea iubire pentru Prințul ei ceresc.

Milan a revenit săptămâna următoare. Și cea de după. În curând, el și Aurora au devenit prieteni buni, aduși împreună de dragostea lor comună pentru Hristos. Și cu cât remarcă mai multe lucruri din viața ei, cu atât era mai fascinat. Ea nu era ca celelalte fete, nici măcar ca alte fete creștine. Nu își schimba niciodată personalitatea când era în preajma lui. Era mult mai concentrată asupra lui Hristos, decât asupra încercării de a-i suci capul. După o prietenie de trei ani, Milan a cerut-o pe Aurora în căsătorie. După multă rugăciune ea a spus da. Prietenia și povestea lor de dragoste a fost frumoasă, tandră, dulce și pură.

La nunta lor, eu am fost aleasă să cânt în timp ce Aurora mergea spre altar. Pe când oaspeții își ocupau locurile, au pornit muzica iar eu mi-am început cântecul. Însă în clipa când ea a intrat în încăpere, în rochia albă de mireasă, extrem de simplă, mi s-a gătuțit vocea de emoție. Nu puteam scoate niciun sunet. Sala era inundată de prezența măreață a lui Dumnezeu. Aproa-

pe că puteam să-L văd pe Hristos stând și aplaudând, în timp ce o privea pe prințesa Lui scumpă mergând spre altar, ca mireasă.

Aurora rămăsese credincioasă pentru El și pentru viitorul său soț. Acea nuntă a fost ceremonia mea preferată, cea mai minunată, tandră și supranatural de frumoasă pe care am văzut-o vreodată incluzând și nunta mea, care după umila mea părere, este pe un apropiat loc doi.

Astăzi, Milan și Aurora au cinci copii adorabili, trei băieți și două fete. Visul ei de a avea o familie s-a împlinit. Și totuși, Iisus Hristos rămâne prima ei dragoste.



**ASHLY**



*Purcariu Diana-Sânziana*

**M**-am trezit speriată și înfrigurată la marginea unei păduri. Aveam hainele pătate cu sânge ,dar care nu părea să fie al meu. Am încercat să mă ridic ,dar mi-am dat seama că glezna-mi era luxată și toate oasele mă dureau cu o atât de mare intensitate, de parcă ar fi căzut un bolovan imens pe mine. Am rămas întinsă pe iarba rece și umedă, așteptându-mi parcă sfârșitul. Slăbită de puteri și obosită fiind, am adormit cu speranța că atunci când mă voi trezi, voi fi acasă, în patul meu călduros, bând o cană de ceai cu drag preparat de mama. Dar acest lucru se adevăra doar pe jumătate.

Am deschis ochii și primul lucru pe care l-am văzut au fost niște pereți imenși de culoare alb imaculat. Trec privirea mea jos, și văd o femeie îmbrăcată într-un halat roz, ce-mi administra o perfuzie. Hainele mele rupte și pătate de sânge îmi fură înlocuite cu o cămașă albă, dar care nimeni nu mi-a permis să mă mișc.

Îmi revin din șoc și încep să pun întrebări:

- Unde sunt? Ce caut aici? Ce s-a întâmplat? De ce nu pot să mă mișc?

Asistenta însă se uită la mine cu dispreț, neschițând nicio reacție de milă pentru o biată copilă care nu știa ce se întâmplă cu ea.

Îeși repede din încăpere iar prezența ei fu înlocuită cu un bărbat înalt, cu păr cărunt ce era îmbrăcat într-o uniformă de un verde închis. Era un fost pădurar. Cel ce o găsisse pe fată în agonie și alertase autoritățile.

- Se pare că viața ta, deși-i la început, copilă, nu e una tocmai ușoară.

Îți amintești ce s-a întâmplat? Știi măcar cum te numești? Doctorii au spus că poți suferi de amnezie temporară.

Mă uit la el, implorându-l parcă din priviri să-mi explice de ce mă aflu într-un pat de spital și de ce sunt imobilizată într-o cămașă de forță.

Răspunsul lui însă nu ezita să apara.

- Te numești Ashly. Ai plecat de acasă cu luni în urmă iar părinții tăi au renunțat la căutări. Ai ajuns să faci parte dintr-un grup de copii cerșetori și hoți. Ai încercat să furi dintr-o prăvălie dar proprietarul te-a prins iar în încercarea lui de a chema organele legii te-ai panicat și ai ales să-l lovești puternic în cap cu o bucată de lemn. L-ai omorât, iar de spaimă ai început să fugi către pădure unde te-ai împiedicat și ți-ai pierdut cunoștința.

Acolo te-am găsit eu, am crezut că ești rănită. Poliția însă aflase deja de situația ta și din acest motiv ești internată într-un spital de boli psihice. Când îți revine memoria vom vedea dacă ai avut discernământ și ți se va decide soarta.

Trecură câteva luni. Ashly își reveni, dar avea să-și petreacă următorii zece ani din viață într-un ospiciu, sub stricta supraveghere a medicilor.

Timp de șase luni nimeni nu venise în vizită la ea, până într-o dimineață când o vizită neașteptată avea să-i schimbe cursul vieții. Părinții săi, despre care pădurarul îi spusese că încetaseră să o mai caute, aparuseră în pragul ușii salonului fetei.

Mă uit la ei cu colțul ochiului. Li se citea ușurarea pe chip, dar și groaza din ochi în momentul în care m-au văzut.

Slabisem aproximativ zece kilograme de când ajuns aici. Mă uitam în oglindă și de-abia mă mai recunoșteam. Nu mă mai îngrijisem, de aceea asistentele au cerut să mi se taie părul, până la umeri. Pe chipul meu nu se mai citea nicio reacție de mult timp. Nu mai voiam să trăiesc condamnată la o viață de chin. De aceea, le înțeleg uimirea părinților mei. Nu acesta era copilul pe care l-au crescut, vesel și mereu plin de viață. Acum priveau umbra trecutului. Singurul lucru ce mai rămăsese din mine.

## SPRE NECUNOSCUȚ



*Roșu Alexis-Teodor*

Pustietatea din mijlocul oceanului îl făcea pe căpitanul vasului să își recalculeze deciziile legate de propria viață care avea să fie în pericol peste puțin timp.

Războiul pe care îl ducea în fiecare zi cu propria persoană avea impact mai mare pentru el decât războiul pe care îl ducea pentru a putea supraviețui realității brutale. De ce se afla în punctul acesta?

A ajuns în sfârșit să fie liber după ani de umilință și de supunere. În secret a plănuit trădarea. Trădarea cui? A celor de acasă care l-au alungat. Acum, îndurerat, și-a luat inima în dinți și pune în aplicare planul care l-a motivat să trăiască.

Așa se îndrepta căpitanul vasului către America, acolo unde avea să se predea și să dezvăluie orice mișcare a făcut sau avea să facă liderul suprem, conducătorul Federației Ruse. Se credea de nedetectat, singurul în mijlocul lumii, a pustietății, undeva unde nimeni nu a ajuns vreodată. Atunci când a simțit că era urmărit de întunecatul trecut, care îl va bântui pe veci, a fost prea târziu. Prea târziu pentru regrete și fără timp prea mult pentru decizii. A anunțat mai devreme decât trebuia venirea sa de partea celor de care s-a ferit o viață. Acum avea să se declanșeze ceea ce numea el Sfârșitul. Mulți ani a dus războiul de independență cu propria persoană, în secret, fără să spună nimic nimănui. Dar de ce să se ascundă și acum? Pentru ce? Pentru cine? Nu

a luat în calcul nimic din ce se v-a întâmpla, nici măcar propria moarte. El avea să facă dreptate.

Aflând de planurile sale, liderul Federației Ruse a acționat mai rapid decât putea oricine să o facă. A trimis un submarin după el, care avea să distrugă orice vis, să năruie intențiile și oportunitățile, fără să se gândească la consecințe. Acum, însă, căpitanul vasului se afla de partea Americii, era departe.

Căpitanul și-a dat din nou seama că nu mai conta pentru nimeni și pentru nimic. Era responsabil oare pentru un război, pentru o secundă care v-a răscoli lumea și în cele mai adânci colțuri? Nu. Conflictul a fost doar redeclanșat de el, nu pornit. Acum doar aparținea altcuiva, la fel ca până acum. Să-și salveze viața era tot ce mai putea să facă.

Odată intrat în posesia americanilor, vasul pe care acesta a navigat în tăcere tot acest timp nu le mai aparținea. Cât de devastat să fie liderul? Și trădat, și jefuit, a pierdut o luptă importantă cu el însuși. Și-a promis că din acel moment să devină o stană de piatră, rece și tăioasă, indiferent de ce se v-a întâmpla, iar nici o astfel de greșală să nu se mai repete. Va duce războaie numai pentru propria satisfacție, pentru a compensa imaginea trădării suferite.

De căpitan nu s-a mai aflat nimic. Unii spun că a fost un laș, alții l-au înțeles iar alții îl critică, fără a fi în cunoștință de cauză. Dar un lucru este însă sigur: moartea sa ar reprezenta doar o inițiativă risipită de eliberare de sub lanțurile opresiunii.

## AMINTIREA EI



*Rusu Andreea–Miruna*

S tau în grădină, încercând să îmi aștern gândurile într-un jurnal după o perioadă îndelungată. Toată priveliștea mă învăluie, mă copleșește cu emoții, gânduri și sentimente, ce îmi trezesc atâtea amintiri. Am stat puțin și m-am uitat în jurul meu. Tot pământul este acoperit de frunze. Sunt frunze maro, frunze galbene, din când în când mai poți observa și câte o frunză roșie de la mărul lângă care stau.

Nu îmi pot lua ochii de la jurnal. Atât de multe lucruri despre care aș putea scrie... Câteodată mă gândesc atât de mult la trecut, în speranța că aș putea da timpul înapoi să o iau de la zero. Frica îmi cuprinde adesea mintea și răătăcesc neștiutor într-un abis al rutinei. Fiecare are propria poveste înăuntrul sufletului său, iar povestea mea este despre pierdere, regăsire și dragoste condiționată.

Era decembrie 2011 și la fel ca majoritatea oamenilor, ne pregăteam de sărbătorile de iarnă. Însă cu toții am fost devastați, când am primit vestea că Raiana, soția mea, suferea de cancer de sân, într-un stadiu foarte avansat. În cele din urmă, a fost programată pentru operație, cu câteva zile înainte de Crăciun. Nu ne pierdusem niciodată speranța de vindecare. Aveam încredere unul în altul, că operația va decurge bine și că totul va fi ca înainte.

În seara dinaintea operației, eram foarte neliniștit. Multe lucruri îmi treceau prin gând și cu greu am putut adormi. Raiana încă își păstrase optimismul și încerca să își continue viața ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Îmi va rămâne tipărit în minte, momentul acela după operație, când am aflat că mi-am pierdut soția pentru totdeauna, am pierdut tot ce am iubit mai mult.

După moartea ei, au urmat multe nopți nedormite, multă tristețe și lacrimi. În momentul în care am văzut-o în groapă, cum toți aruncau cu bul-

gări de pământ și se astupa groapa, am știut că acela va fi ultimul moment când o mai văd. Am știut că nimic nu va mai fi la fel și că nimic nu mai poate schimba lucrurile.

Amintirea ei încă este prezentă în spatele retinei mele. Îmi plăcea gingășia pe care o avea, imaginația ei și creativitatea, ce ar fi putut să umple mințile a alte sute de oameni. Avea atâtea idei și planuri că nu i-ar fi ajuns zece vieți să le împlinească. Aveam milioane de idealuri, de lucruri de descoperit împreună. Plănuiam să ne creăm multe amintiri frumoase... Să nu uităm niciodată acele zile... Dar viață nu ne-a dat ocazia asta. Viața m-a obligat să accept cu greu această întâmplare. Am iubit-o mereu, mai mult decât m-am iubit vreodată pe mine.

În momentul când nimic din viața noastră nu merge în direcția în care ne-am dori, când suntem într-un declin și primim vești cutremurătoare legate de familie, credința este opțiunea. Credința că totul va fi bine la un moment dat. Să crezi că anumite lucruri se întâmplă pentru că trebuie să învățăm și că nimic nu este întâmplător. Totul este exact cum trebuie să fie, își urmează cursul calm, oricât ne-am zbate noi să îl schimbăm. Totul este aranjat, în favoarea noastră, de undeva de sus. Toate momentele din viața noastră sunt menite în așa fel încât să ne întoarcem către Dumnezeu.

Totul se întâmplă cu un scop, nimic nu este întâmplător, scopul suntem chiar noi.

## ACEST OM...



*Stanciu Ana-Cezara*

*Acest om... Acest om își pierduse deja viața...*

Se plimba singur pe străzi, în fiecare seară, la ora zece. Credea că plimbările îl vor ajuta să nu se mai gândească la viața mizerabilă pe care o trăia.

„Cum s-a întâmplat asta? Cum am ajuns așa? De ce mie? De ce? Aveam o viață atât de frumoasă, totul era bine, iar acum, uite ce am devenit...”

De fiecare dată când ieșea seara să se plimbe, întrebările acestea îl bântuiau. Era un lanț ce îl purta după el permanent. Simțea că îi strânge gâtul mai puternic pe zi ce trece. Răceala pe care lanțul o lăsa în urmă, i se ducea până în adâncul sufletului său înnegrit de atâta durere, spaimă și traumă.

Davis avea treizeci și șase de ani atunci când și-a pierdut locul de muncă. Cândva, demult, era cel mai cunoscut IT-ist din orașul în care locuia. Trăia viața pe care oricine și-ar fi dorit să o aibă. Era căsătorit cu o femeie extrem de frumoasă, Kalissa. Această femeie a fost cea care l-a scos din întunericul în care trăia odată. Copilăria lui Davis a fost una de o durere neagră.

„NU! Te rog! Te implor! Nu îi face rău! Nu a greșit cu nimic!” dar tatăl lui Davis nu asculta indiferent de câte lacrimi îi udao obrazii. „TE ROG! NU! NU TRAGE!” Era prea târziu... Mama lui Davis zăcea pe podeaua din bucătărie într-o baltă de sânge. Davis a luat-o la piept. Șiroaiele de lacrimi curgeau pe corpul neînsuflit din brațele lui. „Nu o voi mai vedea niciodată... Îmi pare rău, mamă... Nu te-am putut salva...”

Povestea Kalisei și a lui Davis a început în prima lor zi de facultate. Amândoi aveau douăzeci de ani când s-au întâlnit pentru prima dată. Aceștia aveau toate orele de curs împreună, iar obiceiul de a se întâlni numai la facultate s-a transformat ușor ușor în ieșiri aproape zilnice în care își împărtășeau multe.

La început, Davis nu avusese încredere în ea. Era tot timpul pe fugă după terminarea orelor de curs pentru că nu își dorea să converseze cu aceasta. El era confuz și nu știa exact ce dorește, dar Kalissa nu s-a lăsat cu una cu două. Deși se observa foarte bine faptul că o cam ignoră, ea îi lăsa spațiul de care avea nevoie. Nu știa de ce, dar cumva, parcă îi știa trecutul. Avea un sentiment pe care nu știa să-l explice, dar simțea că ce i s-a întâmplat lui Davis, l-a marcat pentru vecie.

Cu timpul, Davis a realizat că prezența Kalisei în viața lui era chiar plăcută. De fiecare dată când o zărea, avea un sentiment de liniște sufletească și mereu i se ivea un zâmbet pe față. Nu mai simțise asta de mult. Se simțea în siguranță. Au trecut atâția ani de când nu mai avusese acest sentiment. Pentru prima dată, după mult timp, se simțea ca altădată.

Cei doi au devenit mai apropiați ca niciodată. Nu trecea zi fără ca aceștia să se vadă. Încet, zilele s-au transformat în săptămâni, săptămânile în luni, iar lunile în ani lungi și frumoși. Viața lui Davis s-a transformat într-un mod atât de fermecător încât simțea că se desparte de trecutul său de nedescris. Era cu adevărat fericit, zâmbea în toate momentele speciale pe care viața i le dăruia și toate acestea, tot ce simțea și trăia, erau datorită ei, Kalisei lui iubite.

După cinci ani plini de studii grele, amândoi au terminat facultatea. Spre surprinderea lor, și-au găsit locuri de muncă într-un timp foarte scurt, iar la o lună după terminarea facultății, ambii deveniseră angajați de încredere. După nici șase luni, erau cunoscuți ca cei mai pricepuți IT-iști din oraș. Viața lor era perfectă și iubirea acestora creștea în fiecare zi, devenind tot mai puternică.

Kalissa a apărut în viața lui Davis ca o rază de soare ce a reușit să pătrundă prin ușa încuiată a sufletului său și să topească tot ce însemna traumă și durere, care deveniseră atât de reci și negre din cauza timpului nemilos ce a apăsător mult și greu pe ele. Kalissa a fost cea care l-a salvat de la o viață singură și tristă. Dragostea pe care o simțea pentru ea nu putea fi exprimată în cuvinte, și din această cauză s-a gândit să-i facă o surpriză. În săptămâna ce urma, cei doi aveau să sărbătorească șase ani de când erau împreună.

Kalissa nu suspecta nimic. Davis o ținea strâns de mână și se uita adânc în ochii ei albaștri ca valurile mării ce se sparg la mal. Cei doi se plimbau în apropierea unui lac. Davis zărise locul perfect: un salcâm frumos se afla exact lângă acel lac, iar sub acesta era o mică bancă, perfectă pentru ei doi.

Kalissa și Davis s-au așezat acolo și au vorbit ore în șir. Soarele începuse să apună, iar întunericul devenea ușor stăpân peste toate. Davis s-a așezat într-un genunchi în fața ei.

„Kalissa... Când te-am cunoscut, nu m-aș fi gândit vreodată că tu vei fi aceea care mă va scoate din viața pe care credeam că o voi duce. Ai venit în viața mea atunci când mă așteptam cel mai puțin. Nu am crezut că voi mai putea simți atât de puternic sentimentul de iubire din partea unei persoane. Kalissa, dragostea mea pentru tine nu are capăt..., se întinde dincolo de univers, dincolo de orice poate omul gândi. Draga mea, te iubesc atât de mult... Vrei să-ți petreci restul vieții alături de mine?”

Ochii Kalissei erau umpluți de lacrimi. Zâmbea în continuu și nu știa cum să-și controleze emoțiile care puseseră stăpânire pe ea. A căzut în genunchi, în brațele lui călduroase și primitoare. Au stat îmbrățișați pentru mult timp, udându-și obraji cu lacrimi de fericire.

Acea seară fusese cea mai frumoasă pe care cei doi au trăit-o până atunci. A fost una specială, plină de trăiri și sentimente de neuitat. Un an mai târziu s-au căsătorit. Și-au cumpărat un apartament modest în mijlocul orașului pe care l-au transformat în căminul la care au visat mereu. Kalissa și Davis au trăit fiecare zi a vieții lor ca pe una specială, bucurându-se de orice lucru cât de mic. Sărbătoreau toate reușitele și simțeau cu adevărat fiecare moment al vieții. Când întimpinau probleme sau dificultăți, erau mereu acolo unul pentru celălalt, alinându-se cu o vorbă bună.

Anii au trecut, iar cei doi au ajuns vârsta de treizeci și cinci de ani. Într-o zi obișnuită de vineri, Kalissa și Davis se pregăteau să meargă la muncă. Au ieșit din bloc ținându-se de mână, ca de obicei. Urmau să traverseze o trecere de pietoni, iar Kalissa călcă prima pe asfalt. O mașină venea în viteză pe neașteptate.

„KALISSA! NU!” dar într-o fracțiune de secundă, mâna ei a fost smulșă dintr-a lui. Ea se afla întinsă pe asfalt, într-o baltă de sânge. „KALISSA, TE ROG! VORBEȘTE CU MINE!” dar indiferent cât de tare striga, ea nu-i răspundea... „Kalissa..., scumpă și iubita mea Kalissa, îmi pare rău că nu te-am putut salva, iubirea mea dragă...”

A trecut un an de când Kalissa nu mai este. Davis, de atâta durere, nu a mai putut munci, iar la treizeci și șase de ani, și-a pierdut locul de muncă. A intrat într-o depresie adâncă din care nu mai vedea scăpare. A început să consume droguri, care îl ajutau să mai uite de suferință, dar când efectul lor

trecea, se trezea în aceeași durere și stare mizerabilă în care era. Din cauza pierderii serviciului, nu mai avea banii necesari pentru a plăti facturile. A ajuns să trăiască pe străzi. Își făcuse un obicei din a se plimba singur, în fiecare seară, la ora zece. Credea că aceste plimbări îl vor ajuta să nu se mai gândească la viața mizerabilă pe care o trăia. Aceste întrebări îl bântuiau mereu: „Cum s-a întâmplat asta? Cum am ajuns așa? De ce mie? De ce? Aveam o viață atât de frumoasă, totul era bine, iar acum, uite ce am devenit...”

Este seară, iar Davis se plimbă pe străzile întunecate ale orașului. De nicăieri, apar două lumini. El nu înțelege ce îi orbește vederea. Luminile devin din ce în ce mai puternice. Davis simte o durere bruscă ce-i paralizează tot corpul. Nu mai simte nimic.

Se trezește și vede numai alb în jur. Undeva, în depărtare, vede o siluetă familiară ce se apropie de el.

„Kalissa? Kalissa, chiar ești tu?”

„Da, eu sunt! De când te aștept, dragul meu Davis...”

## ***NU TE JUCA CU SECRETELE***



*Stan Ana Daria*

**B**ătăile de la ușa de jos a cabanei se intensifică.

- Poliția! Deschide-ți!

Telefonul vibra pe parchet, lângă el câteva picături de sânge străluceau în lumina răsăritului. Durerea de cap era din ce în ce mai apăsătoare. Ce s-a întâmplat?

Aceasta este întrebarea care m-a bântuit pe tot parcursul zilei. Durerea de cap inexplicabilă, picăturile de sânge și poliția ridicau o grămadă de întrebări. Cobor scările în grabă și deschid ușa unui polițist care nu părea să fie prea fericit că se afla la ora șapte acolo.

- Bună dimineața! Am primit o reclamație de la un vecin în legătură cu un scandal. Am dori să discutăm cu proprietarul.

Mă uit uimită la el pentru că realizez că nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat aseară.

- Da sigur, intrați. Mă duc să-i chem pe ceilalți. Alec, Lara, Felix, Hera, trezirea!! Ieșiți vă rog din camere!

Liniște... Nimeni nu răspundea, nu se auzea nici o mișcare, deschid ușile camerelor și singurul lucru pe care îl găsesc este dezordine. De jos îl aud pe polițist cum urcă.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu mai e nimeni aici, au dispărut toți.

- Sunteți sigură domnișoară? Nu am chef de glume proaste.

Eram mai speriată decât ați crede. Polițistul intră după mine în camere

și începe să analizeze. Dacă până acum totul părea suspect acum era mai rău. Mi-am adus aminte de telefon și după sunet încă vibra. Numărul necunoscut dispăre de pe ecran și apare un mesaj. „Amândoi știm ce au făcut prietenii tăi, dar pentru moment cred că e bine să păstrăm tăcerea ca să nu plătești și tu cu propria viață.“ Izbitura telefonului mă scoate din transă.

- Domnișoară, ar trebui să mă urmați la secție, am găsit o baltă de sânge în una dintre băi.

Nu mai aveam reacții, eram în șoc. Mi-am luat telefonul și am urcat în mașina polițistului cu lacrimi în ochi. Ajunsă la secție am observat că lumea era agitată. La televizor apare o știre „Accidentul de azi-noapte s-a soldat cu trei decedați, doua fete și un băiat cu vârstele cuprinse între optsprezece și douăzeci de ani.” Recunosc mașina făcută praf și numărul de înmatriculare... Este mașina lui Felix. Am senzația că tot ce s-a întâmplat este un coșmar sau o piesă de teatru regizată prost. Trebuie să îmi aduc aminte ce s-a întâmplat la cabană. Întrebările, amețea, oboseala și frica nu duceau nicăieri, îmi era din ce în ce mai rău și cel mai dubios mesajul de dimineață. Cine a mai fost acolo și știa ce s-a întâmplat? Am făcut ceva rău?

- Felix!! Trăiești! Nu pot să cred!!

- Samira, nu avem ce discuta. Nu vezi ce ai făcut? Totul se duce de râpă din cauza ta. Nu puteai să-ți ții gura, trebuia să spui afurisitul ăla de adevăr. Ura, răutatea și ipocrizia ta au dus la moartea lor, nimeni nu a vrut să mă asculte.

Liniștea din secția de poliție de după cuvintele grele a fost întreruptă de telefonul meu sunând, numărul necunoscut.

- Trebuie să răspund, scuze dar nici măcar nu-mi aduc aminte despre ce vorbești.

Am fugit din secție direct afara.

- Alo! Cine ești, ce vrei de la mine și ce știi?

Îmi răspunde o voce distorsionată.

- După cum observ memoria ta este într-o stare precară, dar pot să te ajut cu un videoclip. În continuare te avertizez, ai greșit și pot să te fac să plătești oricând.

- Stai! Nu închide!

Imediat primesc un videoclip care este de la o camera de supraveghere.

Eu și toată gașca pare că ne certăm destul de tare pe holul cabanei, dar nu se aude nimic deci nu-mi dau seama de ce ne certam, Hera plânge și aici se termina tot. Un conflict, se vede că țipam dar tot nu-mi aduc aminte subiectul sau cearta în sine. Tot acest tablou macabru devenea un puzzle cu prea puține piese. Trebuie să mă întorc la cabană să văd dacă găsesc ceva. Dacă au trimis un echipaj de poliție? Încerc, nu am ce să fac. Îmi sună telefonul din nou, prietena mea cea mai bună.

- Hei! Eva, nu e cel mai bun moment am avut o noapte și o dimineață nebuna. E ceva urgent?

- Bună! Am văzut la TV accidentul și am vrut să știu dacă ești bine.

- Am avut și zile mai bune dar cred că o să mai dureze până o să putem vorbi, trebuie să rezolv niște probleme. Vorbim mai târziu. Paa!

Am închis repede și am dat să intru în secție să termin discuția cu Felix dar am auzit cum mi se pronunță numele și după acesta cuvintele „suspectă de crimă”. Mă gândeam eu că cearta cu Felix nu o să dea bine. Trebuia să-mi iau destinul în mâini și să fac ceva. Mi-am chemat un taxi și în câteva minute eram la cabană. Totul închis, bine că în geacă aveam cheile. Nu era urmă de poliție, mi-am luat inima în dinți și am intrat. Știam că ceea ce făceam era ilegal. Puteam să fiu eu nevinovată dar doar pentru infracțiunea aceasta puteam să o încerc. Într-o cameră de la subsol îmi aminteam că este calculatorul de la camerele de supraveghere. Am început să caut ceva interesant dar anumite părți din anumite intervale orare erau șterse ca de exemplu videoclipul în care ne certam, era clar că cine mi-a trimis clipul și mesajele a fost aici. În scurt timp am aflat că sângele din baie și de pe parchet era al meu, aparent Alec m-a împins atât de tare încât am căzut și am dat cu capul. De aici lovitura de la ceafă și amnezia. Printre altele am găsit momentul în care Alec, Hera și Lara au plecat cu mașina. Mă uitam la secvența aceea în continuu, toți trei erau nervoși. Ceva ce mi-a atras atenția era că Alec nu avea geaca la el și eram sigură că am văzut-o dimineață când am intrat în cameră. Am urcat la etaj, dacă telefonul era în geacă și geacă în cameră aveam șanse să aflu ce s-a întâmplat cu mașina. Aparent norocul era de partea mea. Știam că pe telefon are o aplicație cu camera de supraveghere a mașinii 24 din 24. În aplicație era o notificare de la senzori, din momentul când preconizam că toți eram în casă. O umbră umbla la franele mașinii. EVA!!

- Da, chiar eu. Surprinsă? După tot ce mi-ai făcut consider că meriți înscenarea crimei și acum sinuciderea perfectă.

Se aude din spatele meu.

- De ce ai făcut toate astea? Eram cele mai bune prietene. Ai omorât 3 oameni nevinovați. Nu înțeleg cu ce am putut să îți greșesc.

- Te gândești doar la persoana ta, ceilalți nu există, ai uitat de unde ai plecat, iar noi nu mai suntem de mult prietene dar erai prea ocupată ca să îți dai seama. Și legat de prietenii tăi, uiți că sunt vinovați, e mai bine că nu îți aduci aminte seara aia și ai lacune în memorie, nu mai zic că ție ți-a luat așa mult să îi infrunți. Ai tăcut prea mult, acum fiecare își ispășește sentința. Tăierea franelor a fost cea mai bună decizie, tot acest plan a fost cea mai bună decizie. În momentul acesta singurul meu regret este că nu a murit și Felix, capul răutăților. Dar o să mori tu măcar și fără să știi care a fost secretul care te-a adus aici.

Mă uitam în ochii ei și nu o recunoșteam, faptul că a recunoscut crima cu un zâmbet pe buze mă speria și mai tare. Pistolul îi tremura în mână, simțeam cum totuși îi era frică să tragă.

- Sunt surprinsă că ai reușit să-ți duci planul la bun sfârșit singură sau așa crezi acum, dar sunt convinsă că ai să plătești. Hai să nu terminăm șarada apoteotic, lasă arma jos.

Înainte să termin ideea poliția a intrat în camera. A fost o fracțiune de secundă care m-a salvat.

- Nu cred că mai are rost să ne vedem vreodată, să nu participi la proces.

Au trecut 4 săptămâni în care întrebările și amnezia au persistat. Eva a fost găsită vinovată pentru accidentul în care și-au pierdut viața cei trei. Felix mă evită în continuare după discuția din secția de poliție. Și totuși, care este secretul care a declanșat toată această nebunie?

## GÂNDURI DESPRE CĂLĂTORII



*Tentiuc Eduard Andrei*

*Tot ce port în inimă, vrea să călătorească.*

**A**m călătorit cu ai mei prima dată cu avionul și țin minte și acum senzația aceea, de fericire, de uimire și, totuși, de familiar să fac până la urmă, e o certitudine sentimentală, rare cum sunt acestea...

Mă întreb oare cum se formează predispozițiile astea, vin din altă viață, cum spun budiștii, vin din anumite calități care se prezintă întâi ca presentiment și apoi, tot construind pe ele, devin certitudini.

Toți ne căutăm calea, căutăm să fim împliniți și fericiți, unii nu găsesc niciodată fiorul acesta al identificării exacte a unei activități care să mulțumească și, mai ales, pe care să nu o regreți mai târziu.

Uneori e obositor și să te gândești la adolescență darămite să o mai și trăiești. Sfârșești totuși prin a ceda concepției adulților și a simți nevoia de o echilibrare puternică a concepției despre lume și viața, prin clarificarea și intensificarea elaborării idealurilor, printr-o dezvoltare a laturii cognitive, afective și voliționale a personalității tale. Dar la ce bun toate dacă nu spre a fi fericit și împlinit, greu de spus.

O caracteristică a adolescenței este și proiectarea ta în viitor, iar un aspect al acestei preocupări este interesul pentru profesia pe care o vei îmbrățișa, determinându-te la reflecție asupra vieții interioare, asupra analizei trăsăturilor tale psihice, fizice etc. Acum dispar dorințele vagi și apar țelurile bine conturate, visarea ia forme conștiente.

Iar visarea mea ia, mai mereu, forma năzuinței de a călători.

Cine călătorește poate, desigur, să urmeze traseele turistice obișnuite, după cum se pot vizita țări, orașe, locuri, oameni, și cu inima.

În călătorii, există și alt timp, oamenii zâmbesc și au răbdare. Undeva, altundeva, oriunde altundeva poate mereu să fie mai bine decât la tine acasă,

după cum, desigur, poate să fie și mai rău, dar nu prea se întâmplă asta decât dacă ești cu adevărat ghinionist. În același timp, pentru ca paradoxul să rămână paradox, regăsim în locurile unde ajungem, un acasă pe care îl duci pretutindeni cu tine, un acasă infinit, din care nimeni nu poate pleca de fapt.

Așadar, eu în mod cert, vreau să văd lumea. Lumea toată, așa cum este ea, nu așa cum aș vrea eu să fie. Cu toate orașele, oamenii și locurile pline de povești, fascinante, murdare și visătoare.



## SINGUR ÎMPOTRIVA UNEI IDEOLOGII



*Triboi Alexandru*

„De ce fix eu n-am să înțeleg niciodată.”

Asta era fraza pe care Martin și-o spunea de fiecare dată când se întâmpla să aibă o problemă cu un lucru chiar dacă acel lucru nu conta prea mult. Oricum, în ultimele zile nu prea avea motiv să o facă deoarece s-a întors recent împreună cu familia lui din vacanța din Florida.

S-a trezit mai greu în această dimineață, vrând să arunce deșteptătorul pe geam, pentru că mintea lui încă era în vacanță și nu prea dornică de muncă. După ce se spală pe dinți se îmbracă în hainele de lucru într-un mod care îți dădea impresia că era beat.

- Ce s-a întâmplat? Iar te-ai culcat târziu? zise soția lui, Olivia. Ce motiv ai de data asta, nu-ți găseai hainele? Sigur ai mai stat în bucătărie ca să bei.

- Ce? N-nu. Nu înțeleg de ce ai mereu impresia că beau, chiar crezi că nu am ceva mai bun de făcut? A spus Martin pe un ton bâlbâit. Însă nu primește răspuns la această întrebare pentru că Mateo, copilul lui l-a chemat în bucătărie pentru a servi micul dejun.

La masă era prezent Lorenzo, fiul mai mic al lui Martin.

- Tata, de ce nu vorbești despre ce faci la muncă? Mama mereu vorbește.. zise Lorenzo după ce Martin luă un loc.

- Uite, sunt anumite lucruri pe care le vei afla atunci când va fi timpul, acum singura ta grijă e școala.

Martin și-a luat geamantanul și se îndreaptă spre primărie, unde lucrează. Nu prea îi plăcea să vorbească despre serviciul lui pentru că cea primărie era ca marea parte a primăriilor din restul Argentinei, plină de oameni care au intrat acolo cu ajutorul unui prieten sau unei rude. Mulți dintre colegii lui au observat că nu are același nărav, așa că au încercat să-l saboteze

și să-l învinuiască pentru lucruri pe care nu le făcuse. Eventual cu ajutorul unor prieteni apropiați a reușit să-i oprească momentan de a-l mai sili să-și dea demisia, însă Martin știa că acest război nu s-a terminat.

Întră în primărie, rostește un „Bună dimineața” și se așează la masa lui. Ziua lui de lucru era în mare parte ca toate celelalte. Câteodată când se uita la unii dintre colegi, nu putea procesa faptul că nu prea știau să folosească tastatura.

Peste câteva ore vine pauza de masă. Majoritatea stau la o masă mare și unii, ca și Martin, stau la mesele lor. Cineva l-a observat că se uită atent la grupul de la masă așa că a decis să-l ia peste picior.

- Ce s-a întâmplat Martin, iar încerci să te devii erou și să-i acuzi pe toți că sunt corupți?

De obicei Martin se abținea de la comentarii, însă în această zi nu se afla în toane bune și fără să se gândească prea mult i-a răspuns în același mod.

- Ce vrei Francisco? Să discuți cu mine atunci când nu îți va fi rușine să spui ce note ai luat în timpul facultății. Răspunsul ăsta a izbucnit un mic argument și mulți încercau să-l facă pe primar să le ia partea, însă primarul le-a zis doar să se potolească fără să-i pese prea mult de ce se întâmpla, ceea ce reflecta implicarea lui în toată acea comună.

După ce se termină programul său de muncă, Martin de obicei își petrece timpul la un local împreună cu prietenii săi. Nu erau prea mulți, vreo trei erau prieteni cu el din copilărie și alții erau colegi care erau în aceeași situație ca a sa. De obicei vorbesc de lucruri ca să-și ia gândul de ce se întâmpla în timpul programului său dacă era împreună cu vreun coleg își dădeau sfaturi reciproc. După aceea își ia rămas bun și se întoarce acasă. Acasă de obicei verifică temele copiilor și după se culcă.

Într-un weekend se întâlnește cu un prieten, iar după ceva timp acesta îi spune că a aflat că anumiți colegi au început să conspire împotriva lui.

- Stai puțin, deci au spus că vor folosi violența dacă e necesar? zise Martin sperând că a auzit greșit.

- Din păcate da, ar fi mai bine să-i eviți dacă poți.

Cu frica că s-ar putea întâmpla mai mult decât o simplă bătaie, Martin a găsit un nou scop. Să încerce să se mute din comună. A discutat cu Olivia despre planul său și aceasta, spre uimirea lui, a fost de acord cu el.

Următoarea noapte, când se întorcea spre casă, și-a auzit numele strigat într-un mod amenințător. Grăbi pasul și când a ajuns acasă a sunat a poliție. Oricine l-a urmărit a dispărut și poliția nu avea ce să-i facă.

Eventual Martin nu mai suportă faptul că el și familia să nu erau în siguranță, așa că scrie o scrisoare la Buenos Aires. Peste o săptămână zona este inspectată și Martin se mută din comună împreună cu familia lui și începe o afacere pentru a nu mai avea de a face cu statul.



## JOCURILE MOȘTENIRII



*Vartolomei Sabina*

Am deschis ușa și am început să observ bărbatul din fața mea, nu putea avea mai mult de treizeci de ani, purta un costum...

- Domnișoara Lilly Ortega? Sunt Adam Dupont, nepotul domnului Tobias, am încercat să vă contactez, dar s-a dovedit că sunteți o persoană greu de găsit. Am venit să vă informez că bunicul meu a murit în urmă cu două săptămâni și se pare că dumneavoastră apăreți în lista de moștenitori.

Am auzit cuvintele pe care le-a rostit, dar nu le-am putut înțelege, am rămas încremenită.

- Nu știu ce v-a lăsat, dar prezența dumneavoastră este necesară pentru citirea testamentului ...

Bărbatul continua să vorbească, dar vocea lui se amesteca cu sunetele din fundal.

- De ce mi-ar lăsa Tobias ceva? am întrebat. Eram apropiați, dar .... gândurile îmi sunt întrerupte când Adam îmi răspunde la întrebare:

- Asta este întrebarea de o sută de puncte, nu-i așa? Oricât de mult aș vrea să stau să mai vorbim, trebuie să plec, dar ne vom vedea săptămâna viitoare la citirea testamentului.

DUPĂ O SĂPTĂMÂNĂ:

Așteptam cu toții întoarcerea lui Alan Graham, avocatul familiei Dupont, care s-a retras în biroul lui Tobias acum 10 minute și ne-a lăsat într-o liniște tensionată, care a fost întreruptă de Jon, unul dintre fii lui Tobias:

- Ciudat, Walter, nu ai venit la înmormântare, dar ești mai devreme la citirea testamentului.

- Jon, oamenii țin dolii în moduri diferite, zise Adam.

- Doar am vrut să știu de ce s-a mai oboșit să vină, toți știm că nu va primi nimic.

Adam, care până acum nu mi-a adresat nici măcar o privire, îmi șoptește:

- Fii atentă, nu vrei să ratezi ceea ce va urma.

A avut dreptate, cearta începuse să escaladeze, iar din dreapta mea îl aud pe Adam:

- Ar trebui să facem asta mai des...

Cearța este întreruptă de Alan care revine în sufragerie cu niște hârtii.

- Acum că toată lumea a ajuns, haideți să începem. Voi împărți scrisorile pe care Tobias le-a scris pentru fiecare dintre voi, dar vă rog să le deschideți la finalul întâlnirii.

Mi s-a înmănat una dintre scrisori, numele meu fiind scris cursiv pe plicul acesteia. Alan a început să citească testamentul, dar vocea lui se auzea în depărtare, eram prinsă în propriile mele gânduri și simțeam cum camera se rotește, însă totul se oprește atunci când îl aud pe Alan rostindu-mi numele:

- ...tot ce a rămas din averea mea, incluzând toate proprietățile, i le las domnișoarei Lilly Ortega.

Liniștea care s-a așternut era asurzitoare, la fel ca liniștea dinaintea unei furtuni. Care din păcate nu putea dura la nesfârșit.

- Nu! Ce? Cum este posibil așa ceva? spuse Walter.

- Cum l-ai convins să îți lase toată averea? Cum l-ai păcălit? spuse soția lui Jon.

- Nu ți-a fost rușine să profiți de un om senil?

Nu mai puteam să stau să le ascult insultele așa că am sărit din fotoliul în care eram așezată și am luat-o la fugă. M-am oprit doar când am ajuns în siguranța mașinii mele, iar apoi am apăsat accelerația și am început să conduc fără un loc anume în minte.

După câteva ore de condus, m-am oprit într-un parc și am decis să citesc scrisoarea lui Tobias. Nu înțelegeam de ce ar face una ca asta, știam că îi plac jocurile și ghicitorile, dar asta este prea mult. Am crezut că scrisoarea mă va ajuta să înțeleg mai bine situația în care mă aflu, dar în scrisoarea era scris doar:

„Îmi pare rău”

Cu cât încercam să înțeleg mai mult sensul cuvintelor cu cât mă loveam mai mult de o altă fundătură. De ce îi părea rău? Ce fel de joc bolnav a inventat acum și de ce sunt și eu implicată? Aveam toate aceste întrebări și singura cale de a face rost de răspunsuri era să intru în joc. Știam că pentru a găsi mai multe răspunsuri trebuie să mă întorc la conacul Dupont.

Întoarsă la conac, știam că locul unde trebuie să încep este dormitorul lui Tobias așa că am intrat, iar primul lucru pe care l-am observat a fost că din biblioteca sa lipseau unele cărți, iar celelalte nu erau puse în ordine. În oricare altă situație nu mi s-ar fi părut ciudat, dar aici era vorba de Tobias, el era obsedat de detalii și îmi este greu să cred că dezordinea din camera sa este doar o coincidență.

După ore de căutări, am reușit să găsesc cărțile lipsă, dar una singură mi-a atras atenția „Tragica istorie a Doctorului Faust”, carte lui favorită, Tobias obișnuia să-mi spună că el se regăsea în personajul principal, că el, la fel ca doctorul Faust, credea că a învățat tot ce era de învățat. Acum tot ce mai trebuie să aflu este ce sau cine a contribuit la prăbușirea lui.

Am decis să închei căutările pe ziua de azi, dar în drum spre camera de oaspeți l-am văzut pe Adam în biroul lui Tobias.

- Încă nu ai plecat?

- Nu am crezut că te vei grăbi să ne dai afară din casă așa că am decis să mai pierd vremea pe aici, mi-a răspuns el.

Nu cred că voia ca eu să îi răspund deoarece a continuat:

- Bunicul meu a fost un om foarte interesant, nu crezi? Mereu în căutarea unei noi provocări, unei noi ghicitori. Știi ce e mai interesant? Chiar și după moartea lui, noi tot după regulile lui jucăm, ca și cum el ar fi tot aici.

- Și ce sugerezi? Că el ar fi plănuit toate astea? De unde să știu că nu l-ai omorât chiar tu, iar acum încerci să-ți acoperi urmele? Până la urmă nu e un secret faptul că bunicul tău voia să te dezmoștenească.

- Nici măcar tu nu crezi ceea ce tocmai ai spus.

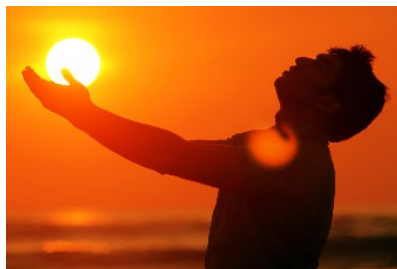
- Poate că nu, dar tu ești singurul care avea un motiv să îl omoare, poate Tobias m-a ales pe mine drept moștenitoare deoarece știa că nu am nicio intenție rea. „Mai bine diavolul pe care îl cunoști, decât cel pe care nu îl cunoști”.

- Ai găsit cartea? spuse Adam șocat. Ai găsit cartea, iar tu încă crezi că l-am omorât? Nu credeam că te vei prinde așa de greu, nu pot să cred, chiar și din lumea cealaltă reușește să păcălească oamenii.

- Realizezi că tot ce spui acum nu are nicio noimă, de ce s-ar sinucide bunicul tău, doar ca să ne joace pe degete?

- Jocurile și ghicitorile au fost defectul lui cel mai mare, mereu căuta o provocare mai grea, o ghicitoare mai încălțită, iar acum tu ai devenit ghicitoarea lui finală.

## VIRTUAL



*Verdeș Vlad Mihai*

**D**acă astăzi ar fi ultima zi în care aş putea să îţi vorbesc, aş alege să tac.

Te-aş privi ca şi cum soarele ar străluci pentru ultima dată şi apoi aş închide ochii lăsând să se imprime pentru totdeauna în gândurile mele ritmul inimilor noastre. Îţi scriu doar atunci când simt că nu mai pot locui în propriul trup. Să-ţi poţi trăi iubirea printre cuvinte, să le laşi să se topească în sufletul tău este un miracol pe care doar cei aleşi pot să îl înţeleagă. În câte cuvinte se măsoară o atingere? Nu veni să despici firul în patru şi să mă întreb despre ce atingere vorbesc. Ştii foarte bine! Vorbesc despre lucrurile fireşti, despre atingerea mâinilor, atingerea buzelor, vorbesc despre îmbrăţişarea inimilor şi de ce nu, pot să vorbesc şi despre îmbrăţişarea sufletelor, despre acea atingerea care nu se întâmplă în plan fizic, dar se întâmplă într-un plan mult mai înalt, într-o altă dimensiune în care doar Dumnezeu are dreptul să cioplească cruci. Greu ar fi nu să-mi măsoar cuvintele, cu siguranţă voi găsi o modalitate prin care să-mi fac buzele să vorbească doar atât cât este necesar, ci greu ar fi să pot cântări o atingere. Cum să măsoari ceva pentru care nu ai unitate de măsură? N-am cum să aflu câte bătăi de inimă ar trebui să îmi zguduie pieptul pentru a îmi oferi posibilitatea de a fi eu însămi. Cele mai frumoase poezii sunt cele de dragoste, poezia ca şi femeia capătă lumina îngerilor doar atunci când fiecare celulă, fiecare literă musteşte de iubire.

Îţi scriu ceea ce poate n-ar trebui nici să gândesc, sunt lucruri mult mai importante decât glasul cuvântului nerostit. Nevoia de a-mi crea o altă lume, o lume în care în fiecare zi te poţi îndrăgosti de o altă faţă a aceluiaşi om, m-a făcut să mă apropii de tine. Ochii, da, ochii au fost cele două lumini din care Universul meu s-a născut. Nu, nu s-a născut printr-o explozie; nici din picături de lumină, s-a născut din bătăile neregulate ale inimii în momentul în care cei doi poli s-au apropiat de ecuator. Nu definiţiile sunt importate,

viaţa are poezia ei, dar din păcate, poezia de dragoste a devenit desuetă; viaţa se trăieşte într-un mod virtual. Poate peste câţiva ani şi mamele vor deveni virtuale; nu zâmbi, nu ai zis tu că Dumnezeu atunci când a creat lumea avea Internetul la dispoziţie şi a folosit toate conexiunile pentru a-i crea creierul lui Adam şi inima Evei? Ne îndrăgostim nu de chip şi nici de trup, ne îndrăgostim de Dumnezeu din celălalt. Şi, atunci, cum ar putea o asemenea iubire să fie înăbuşită, cum am putea să nu-i dăm luminii, lumină şi iubirii, iubire? O întrebare capătă răspuns, alta se naşte, ca o perpetuare a vieţii, un semn că încă mai exist. La capătul celălalt de lume, acolo unde visele întotdeauna prind contur, continui să duc mai departe ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru mine.

Ştiu că fiecare zi este un dar, că fiecare zi ar trebui să fie o bucurie, dar mai ştiu că uneori darurile te stingheresc pentru că nu ai fost obişnuit să le primeşti, iar bucuriile au nevoie din când în când de tristeţe. Ce s-ar face sufletul dacă ochii nu ar putea să plângă?

## ULTIMA BUCURIE A VIEȚII



Vornicu Anisia

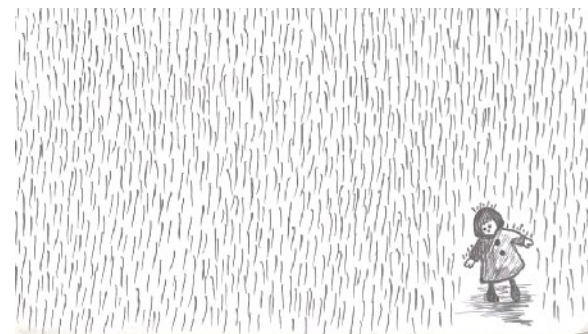
Nori livizi se plimbau de colo-colo pe cerul albastru, anunțând în curând o altă rafală vărată. Scurtă, dar furtunoasă. Două cuvinte care descriau perfect atât vremea de afară, cât și viața lui Charlotte.

Pentru copila de unsprezece ani, viața părea să renunțe la ea mult prea repede. După ce doctorii nu îi mai dăduseră nici o speranță, zilele începură să se scurgă încet și molcom spre un apus tot mai sigur. Starea i se înrăutățea pe zi ce trece, paloarea trandafirică de odinioară se ștersese de pe chipul ei, ochii îi deveneau tot mai cenușii, dar în același timp mai clari și mai rugători. Rugători la o speranță, la o mână întinsă care ar putea să o readucă la viață. Nu își dorea să moară. Își făcuse atâtea planuri, atâtea iluzii deșarte! Se uita gânditoare pe fereastra mare și largă, la copiii fericiți care se întorceau de la școală, la florile din grădina mamei ei, la soarele de care se plânsese în unele zile că îi făcea tot mai mulți pistrui pe față. În acea zi se simțea surprinzător mult mai bine, iar o liniște calmă i se citea pe chip. Își luă micul jurnal de pe scrinul de lângă pat și începu să își scrie gândurile care îi treceau atunci prin minte. Când scria, timpul parcă se oprea în loc și o aștepta numai pe ea. Pendulul își încetinea ritmul bătailor, acestea devenind mai rare și mai tăcute, în timp ce inima ei părea să bată mai repede și mai cu nădejde.

Penița începu să aluneca ușor pe hârtia gălbejită și aspră, desenând litere drepte și înfloritoare. Sunetul aspru care îi zgâria urechile o făcea să se înfioare. O făcea să se gândească la faptul că, nu va avea vreodată ocazia să termine acel jurnal, iar paginile lui goale îi vor marca absența. La școală, fusese prima din clasă la scriere. Iubea să compună povești frumoase, pe care să le citească mai apoi prietenelor ei. Visul de a deveni scriitoare o mai bântuia încă, dar încerca să îl alunge de fiecare dată. Știa că nu putea spera la ceva ce nu își putea permite. Însă, gândurile îi fură întrerupte brusc. Cu un scârțâit bine cunoscut, ușa camerei se deschise și o umbră înaltă și ștearsă îi trecu pragul. Era mama

fetei, o ființă ce fusese o floare frumoasă cândva, care acum însă se ofilise de griji și suspine. Ea se apropie de patul lui Charlotte și îi dădu la o parte bucelele castanii și încălcite de pe frunte. Ajunsese să nu își mai poată privi în ochi propriul copil. Doar gândul că ea trebuia să sufere atât de mult, că fata ei va urma să moară iar ea va continua să trăiască o făcea să își piardă mințile. De ce nu putea să ia asupra ei toată boala copilei și ea să alerge acum împreună cu ceilalți copii pe drum? O strânse la pieptul ei și oftă. Un suspin adânc și dureros, care îi străbătu tot trupul. Își făcu loc printre pernele de puf și luă în mâini cartea de povești din care obișnuia să îi citească lui Charlotte în fiecare seară când era mică. Îi era dor. Sau poate, o făcea să simtă că a reușit să dea timpul înapoi, la vremurile fericite și fără griji ale copilăriei fetei. Vocea mamei răsună melodios și suav, în timp ce fiica își lăsă capul pe pieptul mamei. Literele și cuvintele se amestecau cu imaginile prințeselor gălăgioase și ale cailor înaripați care pluteau peste câmpiile vaste cu maci. Era o lume de vis în care Charlotte se ascundea de realitate și își dorea să poată rămâne acolo veșnic.

Un tunet puternic îi izbi gândurile care se prăbușiră adânc în ființa ei. Un fior dureros o scutură din cap până în picioare, făcând-o să realizeze. „Mamă!” strigă speriată fata, prinzând-o brusc pe mama ei de rochie. Ochii femeii se încețoșară și rămase nemișcată. Privi cum peste Charlotte se așternu o liniște profundă, după care ochii fetei rămaseră ațintiți departe, printre stropii violenți de ploaie. „Mamă, te rog, du-mă afară!” Răsuflarea i se tăie și un suflu rece și nesigur îi inundă inima. Își ridică cu grijă copilul sprijinindu-l de trupul ei și îl duse spre ușa grea și maiestooasă de la intrare. Copila își lipi degetele de clanță și apăsă ușor. Ploaia cădea zgomotos, iar tunetele își arătau nemiloase colții. Se desprinse de mama ei, așa cum știa că avea să se întâmple într-o bună zi și înaintă în ploaie. În momentul când stropii grei o loviră, simți ceva ce nu mai simțise până atunci. O scânteie plină de lumină, o *ultimă bucurie a vieții*. Și cum ploaia continua să cadă, sufletul fetei se desprinse ușor, fără zgomot, și se avântă spre primele raze de soare ce se iveau din spatele furtunii.



## SCRIITORII

1. Amoșneagului Elena-Bianca - ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI
2. Apetrei Flavia-Elena - CRÂMPEIE
3. Apostol Petruța-Bianca - OGLINDA
4. Arhire Diana - NARCIS LA NEGATIV
5. Boeriu Sandra-Cristina - ACORDURI GRAVE
6. Cojan Casiana-Ioana - VAGONUL 4
7. Cozma Daria-Andreea - “DĂ-MI O MÂNĂ DE AJUTOR”
8. Crăciun Tudor-Constantin - APATIA
9. Crețu Bianca-Valentina - VISUL DIN AC.ȘI.ATĂ
10. Florescu Irina - CĂLĂTORIE PRIN VALSUL VIETII
11. Harpa Ana - JANE
12. Ilie Ana-Larisa - ILONA
13. Luca Elena-Alexia - CÂNDVA, DEMULT...
14. Mateiciuc Abigail - O BUCĂTICĂ DIN POVEȘTEA MEA
15. Minuț Georgia-Emilia - SPOVEDANIE
16. Munteanu Iolanda-Vasilica - 04:00

17. Novac Filip - REVEDERII
18. Olariu Eveline-Maria - ERGO
19. Pepene Emilia Gabriela - TRAGEDIA
20. Pintilie Daria - CONCERT DE VIVALDI
21. Pintilie Ecaterina - ULTIMA CHEMARE
22. Pintilie Nicolae - MAI EXISTĂ SPERANȚE?
23. Pop Valentina Gabriela - POVEȘTEA AUREI
24. Purcariu Diana Sânziana - ASHLY
25. Roșu Alexis-Teodor - SPRE NECUNOSCUȚ
26. Rusu Andreea Miruna - AMINTIREA EI
27. Stanciu Ana-Cezara - ACEST OM...
28. Stan Ana-Daria - NU TE JUCA CU SECRETELE
29. Tentiuc Eduard-Andrei - GÂNDURI DESPRE CĂLĂTORII
30. Triboi Alexandru - SINGUR ÎMPOTRIVA UNEI IDEOLOGII
31. Vartolomei Sabina-Ioana - JOCURILE MOȘTENIRII
32. Verdeș Vlad-Mihai - VIRTUAL
33. Vornicu Anisia - ULTIMA BUCURIE A VIETII



## GÂNDURI PENTRU COLEGI





